

о. Ігор Цар

МОЛОДЬ І ЖИВА ПАРАФІЯ

**Хай душа ваша радіє
милосердям Господнім –
і ніяк не стидайтесь
хвалити Його!**

(Сирах 51:29)

Львів – 2013

УДК 271.5-584.5-0.53.81
ББК Э 377.109(4Ук)-112.682
Ц 18

Сьогодні Церква має зробити великий крок вперед на шляху євангелізації, вступити в новий етап історії, її місіонерського динамізму. У світі, який завдяки подоланню відстані стає щораз меншим, церковна спільнота має підтримувати зв'язок один з одним, взаємодоповнювати сили і спільно використовувати ресурси, разом працювати в одній спільній місії звіщати Євангеліє і жити за його заповідями.

Блаженний Папа Іван Павло II

Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом. Тому закликаю вас усіх: відчиніть двері своїх душ і домівок Христові, дозвольте Його Святому Духові вас перемінити, очистити і скріпити Божою любов'ю!

Патріарх Святослав

© о. Ігор Цар, 2013

ISBN 978-966-8041-95-2

ЗМІСТ

Віднова у Святому Дусі і Божі діти	5
Олег Андрушків	10
Юлія Кріль	14
Юрко Вовк	17
Соломія Кошик	19
Богдан Романчук	21
Катруся Поліщук	23
Михайло Щербак	25
Настя Дашик	27
Ростислав Мартиняк	29
Мирослава Палайда	30
Юра Балагурак	32
Зоряна Кисіль	33
Катруся Свідрик	34
Павло Собків	35
Мар'яна Паньків	38
Назар Филипчук	40
Олена Погляд	42
Маргарита Шпинта	43
Юрко Бобак	44
Ірина Павлович	46
Тарас Марків	48
Іванна Кузицька	49
Христина Максимець	49
Юлія Рубель	50
Олег Марковський	51
Соломія Іванчук	51
Христя Когут	54
Віталій Білобран	54
Настя Михалюк	55
Олена Вавринюк	57
Ліля Марців	57

Іванка Готра	58
Марта Дворакевич	60
Богдан Довганик	60
Аня Довганик	61
Христина Бучко	62
Володя Гульгун	63
Софія Карпів	63
Андріана Муль	64
Катруся Чуб	65
Орест Сарабун	66
Таня Заремба	67
Оля Заремба	68
Софія Жилич	70
Марічка Замроз	71
Богдан Головацький	73
Олена Венгер	73
Оля Шиманська	77
Христина Калагурка	78
Оріся Фітьо	79
Вислови Папи Франциска	80
Степенна пісня восьми голосів з Утрени	82
Побажання	83

Дякую Богові за три особливі дари які я отримав від Нього: 1 – добре християнське виховання від моїх батьків, 2 – можливість навчатися в Римі, де пізнав і усвідомив вселенськість Христової Церкви, 3 – зустріч з Католицькою Харизматичною Відновою, яка повністю переобразила моє священство.

*о. Руфус Перейра,
довголітній опікун Харизматичного Руху та заступник
Президента Екзорцистів Католицької Церкви*

ВІДНОВА У СВЯТОМУ ДУСІ І БОЖІ ДІТИ

*Зважте ж: я трудивсь не для себе самого,
а й для тих усіх, що освіти шукають*

(Сирах 33:18)

Дякую Святому Духові, що сотворив цей прекрасний світ для нас людей, а мені дав таке чутливе серце, яке здатне розрізняти добро від зла, правду від брехні, світло від тьми.

Минуло два роки відколи я належу до спільноти Віднови у Святому Дусі «Благословення». Не маю ні комп'ютера, ні телевізора, а тому беру гусяче перо і записую те, що бачу і чую. Роблю це з однією метою, аби світ став кращим, щоб людські душі не йшли до пекла, а до неба. Писати книги – це титанічна праця, але з неї велика користь, бо тисячі книжок розходяться по всій Україні, а навіть за її межі, і несуть людям світло Божої правди. Ці книги можна побачити в церкві, в хаті, в лікарні, а також і в тюрмі, де не кожного пустять, а книжечка всюди пролізе. Гарно сказав Тарас Шевченко, що книга – це хліб насущний і цілюща вода, без якої людина не може нормально жити, рости і розвиватися.

Бачу, як добрі люди від щирого серця тішаються цими книгами, а інші – ні. Є такий гріх проти Святого Духа – зазидування ближньому Божої ласки. Це стається, коли людям бракує любові, а тому за них треба особливо молитися, щоб не погубили свої душі. Що посіємо за життя, те й пожнемо після смерті.

У 2012 році вийшла моя книга «Нова євангелізація в Україні», де описано, як я був змушений залишити священиче служіння у тюрмі, яке тривало 13 років, щоб стати харизматом і духівником спільноти «Благословення». Маю декілька цікавих свідчень, які сталися внаслідок читання цієї книги.

У Кам'янці-Подільському зцілилася жінка, яка хворіла на хребет 20 років; в Перемишлянському районі зцілилась жінка,

яка мала хворе коліно, а далеко на східній Україні один чоловік читає цю книгу вголос для старенької бабці, яка майже не бачить, і від того читання в неї покращується зір. Ніхто з лікарів такого б не придумав, а в Бога все можливо.

Минулого року наш блаженніший Патріарх Святослав зібрав у Чорткові всіх представників харизматичних спільнот УГКЦ і призначив для них єпископа Дмитра Григорака відповідальним за Віднову у Святому Дусі. Владика Дмитро прикладає багато зусиль для поширення нової євангелізації в Україні, щоб всюди була жива парафія. З його благословення йде гарна праця Школи Християнського Життя і Євангелізації Святої Діви Марії з Назарету, Матері Церкви (скорочено – Школа Марії).

Великий внесок у цю Божу справу робить парох храму святих Володимира і Ольги – о. Богдан Чабан. Якраз на цій парафії сім років тому була заснована спільнота «Благословення», яка і займається новою євангелізацією в Україні. Орест Григорчак зумів навколо себе згуртувати велику кількість людей. Поки що приходить 400 дорослих осіб, а що далі – важко уявити, бо приходить дуже багато молоді.

Створилися також нові осередки спільноти при храмі Матері Божої Володарки України та Святої Софії. У Новояворівську, де духівником є о. Василь Іванів, ЧНІ, збирається вже понад 200 людей. Треба відзначити, що яворівщина – це особлива територія дії Святого Духа. Духовну працю у Львові ведуть також спільноти при храмі Переображення Господнього, Пресвятої Євхаристії і Покрови Пресвятої Богородиці.

З метою поширення нової євангелізації спільнотою «Благословення» був розроблений курс «Руах». Дорослий вишкіл цього курсу веде Любомир Костюшко, а молодіжний – Олег Андрушків. Сьогодні декому важко зрозуміти, як світські люди можуть вчити інших релігії. А дуже просто – вони вчаться в Школі Марії і постійно вдосконалюють себе. Також ревно дбають про духовні дари, розвивають їх і в результаті отримують

Боже благословення – тисячі людей міняють своє життя і стають правдивими християнами.

Найбільша заслуга в цьому є лідера спільноти – Ореста Григорчака, який з великою посвятою жертвує своє життя для спасіння людських душ. Це потужний організатор, ревний і вимогливий, як до себе так і до інших. Але найголовніше, що в ньому є – це рідкісний дар любові до Бога і до людей. У своєму життєвому марафоні я ніколи нічого подібного не зустрічав. Хай Господь допоможе йому гідно сповнити Божу волю, щоб стати святим і привести до неба якнайбільше душ!

Зараз йде весняний курс «Руах», на який приходять понад 200 молодих людей. Їм служать 60 «маляток», які пізнали Бога і змінили своє життя. Діти вчать дітей релігії. Оце і є правдива жива парафія. Розроблена ціла програма, яка заохочує молодь до святого життя в Христі Ісусі.

Сьогодні не так легко витягнути молодь з Інтернету, телевізора, дискотек, барів, гральних автоматів, пиятики, куріння і наркотиків, врятувати від розпусти і абортів, депресій і тюрми, захистити від інших злих впливів сучасного світу. Тому кожний Папа Римський від часу II Ватиканського собору постійно заохочує Церкву до нової євангелізації, до Віднови у Святому Дусі і створення живої парафії, що і є безпосередньою місією харизматичних спільнот. «І станеться останніми днями, каже Бог, Я виллю Мого Духа на всяке тіло» (Ді 2:17).

Багато харизматів щоденно причащаються. Недавно о. Богдан Чабан сказав Митрополиту Ігорю Возьняку, що відколи при храмі діє курс «Руах», то до Святого Причастя в будні дні приступає в два-три рази більше людей. Звичайно, сатані не може подобатися те, що спільнота «Благословення» виринає від нього людські душі, а тому шукає в цьому світі своїх прихильників, які бездумно виливають бруд на харизматичний рух в Католицькій Церкві.

Важко пояснювати дітям, чому таке робиться. Думаю, одна з причин – це мамона. Декому дуже нелегко прийняти, що ха-

ризматичним словом і власним прикладом заохочують віддавати десятину Богові, згідно науки Святого Письма, як це робив наш св. Володимир Великий, котрий охрестив Україну і збудував Десятинну церкву.

Головний екзорцист Риму о. Габріеле Аморт скеровує людей до харизматичних спільнот у тих країнах, де немає екзорцистів. Про що це говорить? А про те, що бідні люди можуть знайти тиху Христову пристань у харизматичній спільноті, де є живий Бог і правдива християнська любов, співчуття і взаємодопомога.

Зараз іде беатифікаційний процес о. Еміліяна Тардіфа, як на мене, найбільшого харизмата Католицької Церкви XX століття, який об'їздив 62 країни світу. Через нього Господь зцілив і навернув до Себе мільйони людей. Отже, це не простий чоловік, а могутнє знаряддя в Божих руках.

Є фільм, де о. Еміліян править Службу Божу з двома єпископами і багатьма священиками у присутності 200 тисяч людей. Перед освяченням о. Еміліян попросив усіх присутніх помолитися на мовах. І там виразно чути, як він молиться шара-ра-ра...

Тут зупинимось. Що на це скаже той, хто не сприймає дару мов? – Хіба ж це молитва на мовах? – Та це ж глупота якась! – Відповідь: *«Людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно»* (1 Кр 2:14).

Слуга Божий о. Еміліян сказав: *«Я став свідком набагато більших зцілень, коли молилися мовами, ніж коли молилися звичайно. Молитва мовами, тобто духом, реальна в сучасній Церкві. Коли не знаємо як треба молитися, «Сам Дух заступається за нас стогонами невимовними» (Рм 8, 26). В такі моменти ми дуже наближені до Бога і Він може легше нами послуговувати, ми тоді повністю в Його розпорядженні»*.

Недавно у Львів приїжджав екзорцист о. Ян Білецький. Це людина з великим серцем любові до Бога і людей. Я був при-

сутнім на його молитвах і дістав науку, якої за гроші не купиш. У деяких випадках, коли не допомагав екзорцизм, свою справу робила молитва прослави. *Виявляється, що злі духи найбільше бояться, коли людина прославляє Бога, співає і радіє життям в Христі Ісусі!*

Отець Еміліян Тардіф сказав таке: *«Уповання на Бога, супроводжене молитвою прослави, проявляється фізичними і внутрішніми зціленнями, яких ми навіть і не уявляли. Молитва, яка найбільше виявляє уповання і віру, – це прослава, а не прохання. Треба завжди і за все прославляти Бога. Тисячі людей свідчать про силу молитовної хвали в їхньому житті. Те, чого не можна отримати просячи, завжди можна отримати прославляючи».*

Думаю, кожна людина, яка прочитає описані нижче свідчення, буде радіти серцем, що молоді люди через Віднову у Святому Дусі знайшли своє місце в Церкві, пізнали Бога і хочуть Його любити і Йому служити. Така спільнота має бути при кожній парафії і це буде велика поміч для священика, щастя для батьків і порятунком для України!

о. Ігор Цар

Христос не має інших рук, крім наших,
Щоб сьогодні виконувати Свою роботу.
Не має інших ніг, крім наших,
Щоб вести людей Своєю дорогою.
Не має інших мов, крім наших,
Щоб сповістити людям про Свою смерть.
Не має іншої допомоги, крім нашої,
Щоб вести людей до Себе.
Ми – єдина Біблія, яку може прочитати світ.

*Вони перемогли його кров'ю Агнця
і словом свідчення свого (Од 12:11).*

Я виріс у побожній сім'ї, тому щонеділі ходив до церкви, майже кожного дня молився «Отче Наш», «Богородице Діво» і думав, що на цьому все християнство закінчується. Піти до церкви в неділю та на свята, помолитись дві хвилини на день – і все. Я даю тобі, Боже, молитви, Літургію, а далі Ти, будь ласка, мене не чіпай, у мене є своє життя – так я думав і так жив.

У школі я мав авторитет серед хлопців, був одним з найсильніших. З однокласниками та друзями з «району» часто випивав. Все починалося з пива, а потім з кожним класом – все міцніше та міцніше. Ми частенько любили напиться і піти когось побити цілою бандою. Так я проводив своє життя, в неділю – до Бога, а шість днів – до диявола. Раніше я цього не помічав, думав, що так і має бути, нормальне життя, як і у всіх.

Згодом, в старших класах і на першому курсі інституту, почав шукати щастя в нічних клубах, модних «тусовках». Попав в середовище «клабері», почав гуляти в центрі, модно вдягатися, проколов собі вуха для сережок, понакупляв модний одяг, окуляри і думав, що в цьому є щастя. Це мені приносило приємність, але не довго. Не один раз провів половину дискотеки на унітазі, часто бився, або мене виводили з дискотеки. Нібито все було добре, але коли зранку прокидався, то відчував якесь незадоволення. Часто сварився з батьками через мої п'яні нічні походи. Та попри це все, я чемно ходив до церкви і молився, причому був переконаний, що це нормально – я такий, як всі. Так, приблизно, проходило моє життя, а точніше пролітало «як фанера над Парижем».

Одного разу мама запросила мене на християнський курс «Альфа» (тепер «Руах»; в Святому Письмі «руах» означає

«дух» або «подих життя»; ми також кажемо, що «РУАХ» – це курс на Радісне Успішне Активне Християнство). Цей курс проходив на моїй парафії, святих Володимира і Ольги. Я вирішив послухати маму. Коли прийшов на цей курс, то зрозумів, що Бог є живий, що з Ним можна розмовляти, що можна молитися своїми словами, своїм серцем. Я досвідчив реального Бога, який любить мене. Почав ходити на спільноту «Благословення», а також зміцнювався у вірі через Школу Марії.

Однак все ще не міг відмовитися на сто відсотків від мого старого життя. Я ходив до церкви, на спільноту, їздив на духовні реколекції, і одночасно лазив по клубах. Також випивав, але вже менше. Так тривало протягом двох років. Я був і там, і тут. Думав, що знайшов золоту середину, бо ж не можна все життя віддати Богу, і все життя віддати на клуби, випивки та інше. Я знайшов вихід – бути близько Бога і гуляти.

Але одного разу, завдяки моєму другу, зрозумів своє лицемірство. Я був реально поділений на дві людини. У спільноті один, а з друзями зовсім інший. Я зрозумів, що так не може бути, треба вибрати щось одне.

Влітку поїхав на реколекції, які тривали два тижні, і мав там дуже щиру молитву серця. Я сказав Богу, що вибираю Його і не можу більше бути поділеним. Просив Господа, щоб забрав мій вільний час, бо то все була нагода до гріха. Важко описати, яка це була молитва, але на ній я вибрав Бога. Коли приїхав до Львова, то Бог реально забрав весь мій вільний час. Дав мені служіння у спільноті, роботу, я почав ходити у тренувальний зал, плюс навчання. Таким чином в мене зовсім не було часу кудись піти погуляти. Так тривало приблизно півроку – і за цей час Бог очищав мене від всього зайвого.

З того часу, як я вирішив вибрати Бога, минуло два роки. Загалом в спільноті я чотири роки, два з них був там і тут, а два – свідомий християнин. Бог за ці роки зробив дуже багато чудес у моєму житті і звільнив мене від багатьох комплексів та

поганих звичок. Я зрозумів і прийняв дуже прості християнські правди, які має знати кожен:

1) Бог мене любить, яким би я не був, грішним чи праведним, добрим чи злим. Він любить мене не за якісь мої заслуги, а просто так;

2) гріх розділяє мене з Богом, і саме тому я вже не вживаю алкоголю, не матюкаюсь, стараюсь не брехати, не живу в блуді, не даю хабарів і намагаюсь жити згідно Біблії;

3) всі мої гріхи, які зробив, вже є прощені в таїнстві Сповіді. За них поніс покарання Ісус Христос, який помер за мене. Я покався, прийняв Його жертву, визнав Його своїм Господом, і саме тому я можу бути спасенний.

У спільноті «Благословення» я відповідаю за молодіжний курс «Руах». Перший вишкіл відбувся навесні 2012 року, на який прийшло приблизно 90 осіб. Другий – восени і на нього вже прийшло 150 осіб. Я бачу дуже великі плоди від цього курсу. Молодь реально відкривається Богові, пізнає Його любов і змінює своє життя. Бог дає реальні фізичні зцілення і звільнення. Молоді люди відчують себе щасливими без алкоголю, наркотиків, клубів і т. п. Багато з них почали ходити до церкви щодня, сповідаються і приступають до Причастя, моляться, читають Біблію. Я бачу, як Бог дуже сильно міняє людей через цей курс.

Чотири роки поспіль наша спільнота «Благословення» організовує вертеп в часі Різдвяних свят. Завжди в нас було два-три вертепи, тобто 24-36 осіб. Але цього року, після курсу «Руах», зголосилося дуже багато молоді і ми підготували вісім вертепів (близько 100 осіб). Робили це не для збору коштів, а для поширення Слова Божого там, де його не очікують – в барах, ресторанах, піцеріях та інших «кабаках». Саме в Різдвяному часі майже всі «кабаки» цілковито заповнені. Переважна більшість людей там випивають і не думають про Бога. Якраз це ми і хотіли виправити, донести їм справжню радість Різдва. Коли ми ставили вертеп, то деяких людей це настільки торка-

лося, що переставали пити і плакали, почали задумуватись над своїм життям.

На Святий Вечір ми зібрали приблизно 14 людей, взяли гітари і пішли колядувати. Спершу ходили до знайомих і несли їм радість Різдва. Згодом на вулиці побачили компанію хлопців та дівчат, які були напідпитку. Ми підійшли і сказали, що хочемо заколядувати для них безкоштовно. Вони почали сміятися і казали: «а-ха-ха, а ви що думаєте, що ми ще гроші вам будемо давати? Та не треба, йдіть хлопці...»

Все ж таки ми їх вмовили, і почали колядувати. Сталося чудо! Всі відразу змінилися. Ті, які з нас сміялися, стали серйозними, розчуленими, мало не плачуть і кажуть «ду-у-же класно, ви молодці», і тикали нам гроші.

Після них ми почали ходити по районах і колядувати для тих, хто був самотній та для різних компаній п'яних людей. Всіх це дуже торкалося до глибини душі. Багато з них не могли повірити, що ми від щирого серця роздаємо образчки Ісуса і колядуємо, не заробляючи грошей. Ми всі відчули дуже велику радість Різдва, і в цьому є щастя – нести Ісуса іншим. На ті кошти, які нам все-таки давали, ми купили фрукти і завезли у львівські сиротинці.

З особистого досвіду хочу сказати, що де б ти не був і що б ти не робив, у тебе завжди буде частина самотності, яку не заповнить ніщо і ніхто крім Бога. Дуже часто люди заповнюють цю самотність алкоголем, грошима, дискотеками, наркотиками та іншими марнотними справами. Я теж так робив, але це є омана сатани, яка дає задоволення на деякий час, а потім приходить розчарування. Однак Бог дає таке щастя, якого не може дати навіть дівчина. Багато хто думає, що жити по-християнськи, згідно Заповідей Божих нецікаво і дуже нудно. Прийди на курс «Руах» і переконаєшся в протилежному! Завдяки Богу я навчився по-справжньому радіти, любити та бути щасливим. Бажаю цього досвідчити і вам!

Я народилась у звичайній християнській сім'ї. Бога пізнала завдяки своїй бабці Дарі, яка мене дуже любить і завжди за мене молиться. Вона мене водила до церкви і вчила молитись. Думаю, що через її молитви Господь не раз оберігав мене від біди. Дякую Богу за неї!

Я знала про Бога і вірила в те, що Він є, але цього, виявляється, замало. Тепер я добре розумію тих, в кого є проблеми вдома. Особливо, якщо хтось з ваших рідних є алкозалежний. На собі відчула, яке зло несе алкоголь і тютюн. Я настільки це зненавиділа, що не могла терпіти алкоголіка і курця. Вони в мене викликали відразу і злість. Лише через Школу Марії Господь показав мені, що ненавидіти треба зло, а не людину, яка впала в сіті цього зла. Людину треба любити і молитись за неї. Мені, як дитині, а потім підлітку було дуже важко з цим миритися.

Я часто відчувала себе самотньою і не мала особливої радості від життя. Думала про Бога, нарікала і питала Його, чому Він це допускає? Говорила з Ним і знала, що тільки Він може це вирішити. Інколи просто не хотілось жити. Я бачила в смерті вирішення всіх проблем. Не раз хотіла тікати з хати, та не знала куди. Не мала нікого, хто міг би мене прийняти і допомогти. Тоді я думала, якщо тікати – то тільки в церкву. Там мене точно приймуть. Мій порятунок я завжди бачила в домі Божому і мала переконання, що тільки в церкві буду себе почувати безпечно.

Бог дав мені силу втриматись тоді. Він зберіг мені життя. Дякую Йому за це, і тому хочу тепер віддати Йому своє життя. Якраз тоді, у важку годину я більше зблизилась з Богом. Мене цікавило все, що з Ним пов'язано. У десятому класі почала шукати Його через спільнотку, яку для нас зробила вчителька з християнської етики. Так тривало приблизно півтора року. Повністю віддатись цьому бажанню пошуків Бога я не могла через те, що багато часу приділяла навчанню. Але на четверто-

му курсі університету зрозуміла, що життя не полягає в одному лиш навчанні. Життя поза навчанням існує!

Я розуміла, що коли сидіти вдома і нічого не робити – то нічого й не зміниться. Почала шукати. І ось в Мукачеві, 23 лютого 2008 року, на Школі Марії я визнала Ісуса своїм Господом і Спасителем. Після Школи мене запросили на курс «Альфа», а там я дізналась про нашу спільноту. Отак я і «влипла»... «Влипла» в Боже благословення, у спільноту «Благословення».

На перший погляд, нічого особливого не відбулося. І тоді була чемною дівчинкою – і зараз зі мною проблем нема. Але тоді я відчувала самотність, а зараз відчуваю Божу присутність. До речі, хочу вам похвалитись: Ісус – мій найкращий Друг! Тоді я не хотіла жити, а зараз дякую Богу, що мої очі бачать цей чудовий світ, що я живу і Бог користується моїм життям для служіння іншим.

Тоді я бачила все тільки погане, а тепер знаю і досвідчую те, що життя прекрасне. Проблеми були, є і будуть, але мій Бог є вищий і сильніший від проблем. Тоді радість була поверхова і світська, а відколи прийняла Ісуса, то буває, що йду по вулиці, а мене просто розпирає з радості, я не можу стриматись від усмішки. Ця радість не від світу, а від Бога. Я радію тому, що дерева цвітуть, що небо голубе, що сонце світить, що Бог мене любить і для мене створив це все!

Одна з головних рис Бога, яку Він мені відкрив – це те, що Господь вірний. У Своєму Слові Він каже: «навернешся ти, то навернешся і дім твій». У моїй сім'ї я бачу Його вірність Своєму Слову. Мої рідні помалу наворачуються!

А останнім часом Бог відкривається мені як Той, Хто здійснює мрії. Він робить не тільки те, що для мене є добре і потрібне, а навіть те, чого мені просто дуже хочеться. Дякую Богу за кожен прожити з Ним хвилину, і за кожен, яку ще проживу!

П'ять років тому я прийшла на свою дорогу спільноту «Благословення» до храму святих Володимира і Ольги. Тоді на зустрічі приходило приблизно 50 людей. В цей час не могла по-

думати, що наша кількість збільшиться в декілька разів. Бачу в цьому велике Боже благословення над нашою спільнотою!

За ці роки збільшилась не тільки кількість людей, але і кількість служінь, змінилась структура спільноти. Маємо чудового лідера – Ореста Григорчака, який нас дуже любить і допомагає йти дорогою до Царства Божого. Власне він започаткував спільноту «Благословення» і його молитвами та невтомною працею багато що створилось і відбувається зараз на спільноті. Над різними ділянками праці в спільноті Орест поставив відповідальних осіб – модераторів.

Є модератори з питань євангелізації, молодіжної євангелізації, пасивної євангелізації, дозвілля, біблійної формації, молитовного життя, музичного служіння, сімейного служіння, групок, харитативного служіння, інформаційного розвитку.

Я є модератором з питань групок. На даний час в спільноті є поки що 51 групка, але скоро їх буде ще більше. Це всі групки з чотирьох вечерників. Вечерник в УКУ, дорослий і молодіжний вечерник в храмі святих Володимира і Ольги, вечерник в храмі Матері Божої Володарки України. Всі ці групки по віку є поділені на пастерати. Є шість пастератів, за якими закріплені відповідальні особи. В одному пастераті є 7-11 групок.

Групка – це місце зустрічі 8-12 людей приблизно одного віку, які мають прагнення ділитися дією Бога в своєму житті і будувати глибокі міцні відносини між собою. На групках ми вивчаємо разом Слово Боже, життя Марії та святих, молимося одні за одних. На чолі групки стоїть аніматор.

Особисто мені групки допомогли відкритися, навчили висловлювати те, що я зараз переживаю. Моє служіння полягає в тому, щоб координувати роботу цих всіх групок, формувати їх, вирішувати різні питання, пов'язані з ними. Це постійна праця з людьми, яка вчить мене любові, розуміння, терпеливості і лагідності.

Дякую Богу за свою спільноту, за нашого лідера, за братів і сестер, за моє служіння! Нехай у всьому нашому житті і служінні буде слава лише Йому Одному – Богу Святому!

*У кожнім своїм ділі воздавав він (Давид) шану
Святому Всевишньому словами прослави, з
усього серця співав піснеспівання й любив свого
Творця (Сирах 47:8).*

Ще зовсім недавно я ходив до школи, і для мене це був дуже важкий період життя. Відверто кажучи, школу я просто терпів. Те, що цікавило мене, не приваблювало моїх однокласників – і навпаки. Хотілося відчувати себе прийнятим у компанії, також бути «крутим» як всі, але через свою активність, зацікавленість мистецтвом, бажанням творити щось нове, я мав проблеми у класі. Найважче мені було на шкільних перервах, адже був змушений стільки часу пронудитися на самоті, блукав по коридорі, піднімався та спускався сходами, лиш би не зустріти однокласників.

Найбільшу радість за шкільні роки я пережив на останньому дзвонику, коли був випускний. Потім за добровільно-примусовою рекомендацією своїх батьків вступив у коледж. Я був здивований, коли побачив, що там група не сильно відрізнялася від мого класу: стилем життя, цінностями і т. д. Проте вони одразу зрозуміли, що я не такий і прийняли це. Досі вони можуть зі мною не погоджуватися, але дають мені право бути самим собою. Справді дорослий погляд на людей.

Згодом я потрапив на спільноту Віднови у Святому Дусі «Благословення» при храмі Святих Володимира і Ольги. Прийшовши туди, я був дуже здивований, адже побачив, як люди піднімають руки, танцюють і моляться незрозумілими мовами. Це для мене був просто шок! Я пожалів, що взагалі сюди прийшов, бо думав, що потрапив у секту. Довгий час я не міг це прийняти, бо з дитинства у моїй голові сформувались стереотипи про те, що Бог є лише у храмі і до Нього можна прийти лише на колінах, відмовивши десятки різних молитов і так далі. Але все це насправді не так!

Завдяки спільноті я пізнав правдиву істину і познайомився з живим Богом, який є зі мною і живе у мені. Він любить мене і приймає таким, яким я є! Таке враження, що хтось прийшов і просто зняв завісу з моїх очей. Я побачив, що життя з Богом є таким прекрасним і яскравим. На спільноті у мене з'явилося стільки друзів, що я ніколи не міг би й помріяти. Причому не таких друзів, які питають «як справи» лише для того, щоб про щось попросити, а які по-справжньому цікавляться моїм життям, аби підтримати та допомогти. Я ще по сьогоднішній день не можу повірити в те, що Господь дарує мені щодня свої ласки і щедроти. Життя з Богом – це безмежне щастя!

Тепер, згадуючи своє дитинство, як страшний сон, я розумію, що тоді Бог був зі мною поруч. Він переживав те саме, що і я – відкинутість, неприйняття, нерозуміння. І досі це переживає через холодність сердець багатьох людей. Єдине, за чим шкодую, що не знав цього раніше.

Тож бажаю усім школярам, які переживають щось подібне, відчувати присутність Бога у класі, у школі. І не відкладати свого щастя на потім, на закінчення школи. Насправді у школі можна знайти багато радісних моментів, або принаймі їх собі створити, бо на це є багато часу. А також рекомендую всім знайти для себе таку спільноту, в якій можна бути собою, а головне, яка привела б кожного до живого Христа. Він відновить власну гідність, зцілить від комплексів, подарує справжніх друзів, зрештою, Сам стане найкращим Другом...

З ласки Божої сьогодні, у свої 17 років, я є організатором християнських молодіжних вечірок, бенкетів, днів народжень, весіль – без алкоголю, тютюну, розпусти і наркотиків. У спільноті я проводжу заступницькі молитви і на своїх очах бачу, як прекрасно Бог змінює людей і вони стають новим творінням. А ще – я заступник лідера молодіжної спільноти, яку наш духівник о. Ігор називає «Малятко». Також Господь розвиває мій талент до співу і фотографії. При такому навантаженні я встигаю добре вчитись, а Бог дає час, силу і натхнення творити щось нове і йти вперед!

З кожним днем я все більше розумію, яке прекрасне та яскраве життя з Богом, і що всі таланти, які я маю, Він подарував мені просто так, безкоштовно, щоб я розвивав і примножував їх для того, щоб ім'я Ісуса Христа було прославлене!

4

СОЛОМІЯ КОШИК

17 років

Всі мої друзі були старші за мене, тому я почала дуже швидко розвиватись. Інколи ще скоріше за них, але на жаль в гіршу сторону. В другому класі я почала курити, а пити ще раніше. Ми з сестрою вкрали в мого тата пачку сигарет і кожного дня протягом тижня курили. З тою ж сестрою я почала пити. Пробували пиво, ну і як завжди, дійшло до горілки. А коли не було можливості купити горілку, то пили розведений спирт. Бували такі моменти, коли мене додому ледве приводили.

Одного разу я так напилась, що зомліла і розбила скляний сервант. Отямилась у ванній, коли мене обливали водою. Наступного дня мені розказували всі пригоди, які в мене були того вечора. Недавно я згадала, що тої ночі, коли йшла додому, то впала і якийсь дядько підняв мене, насварив, що я дівчина і така п'яна, ще й копнув. Такі запої в мене були частенько.

Також в мене була ситуація, через яку я хотіла покінчити життя самогубством. Я часто різала руки. В мене було розуміння того, що це гріх і тому я сповідалась. Після того мала таке враження, що з моєї душі ніби камінь впав, але далі продовжувала це робити. Я запланувала до дрібниць де і як я переріжу собі вени і вже мала це зробити. Але моя подружка запропонувала поїхати в християнський табір.

Ми їхали туди тільки тому, що там була річка і дешеве проживання. В перший день ми були в шоці з того, які там веселі і відкриті люди. З того шоку ми пішли на пиво, ну і покурили

трохи, але через декілька днів я викинула ці сигарети, бо відчувала велику радість і любов Божу, що вже не хотіла курити, пити, матюкатись... Я думала, що моє життя було веселим, але нарешті я побачила як можна весело жити, будучи тверезою.

А на Школі Марії в Заболотіві, поблизу Коломиї, під час молитви за зцілення до мене підійшов Роман Федорик з Івано-Франківська і сказав, що я хочу вчинити самогубство. Помолився наді мною, і я зрозуміла, що Бог турбується про мене і дуже сильно мене любить.

Коли я повернулась додому, то друзі мене не впізнавали. Я не пила, не курила і не матюкалась, помирилась з ворогами і постійно посміхалась. Але це тривало декілька місяців, бо в мене не було підтримки. Я не була в християнській спільноті і піддалась впливу своїх друзів, які часто сміялись з мене і заставляли пити. Тому знову повернулась до минулого.

Через декілька місяців я прийшла на осінню сесію Школи в УКУ, пізніше на курс «Альфа» і спільноту «Благословення». Після цього я твердо вирішила кинути пити і курити, а прийшовши на спільноту зрозуміла, що саме тут Господь мені допоможе і підтримає.

У спільноті «Благословення» життя стало набагато цікавішим. Бог розкрив мої таланти. Я гарно малюю, шию, роблю зачіски, співаю, танцюю... Зараз я навчаюсь в Коледжі легкої промисловості на конструктора-модельєра одягу, паралельно працюю в ательє. У спільноті я маю служіння в кафе, швейне, молитовне, групку ділення, а також служу на курсі «Руах».

Аналізуючи зараз своє минуле, можу сказати, що Бог вже з дитинства стукав в двері мого маленького серця. Першу Біблію я отримала в подарунок від віруючої сім'ї з нашого будинку. Вони дізналися, що я хвора і подарували мені дуже гарну дитячу Біблію. Ця сім'я часто дарувала нам різні подарунки, серед них і християнські. Бувало, що діти з будинку збиралися біля їхнього під'їзду і в колі, тримаючись за руки, співали християнські пісні.

Минулої осені на реколекціях у монастирі в селі Більшівці я одягнулася в біле плаття. Отець Ігор запитав мене, що то має бути і куди я так вибралась? Я відповіла, що зараз буде прийняття Святого Духа, а це надзвичайна подія, бо Утішитель приїде до нас і тому це для мене велике свято.

Я щаслива, бо через мене багато друзів і деякі родичі теж змінили своє життя і належать до Віднови у Святому Дусі. Мої батьки недавно взяли шлюб і тепер між нами набагато кращі відносини, відчувається любов. Тепер я знаю для чого живу і куди йду. Господь повністю перемінив моє життя і замість того, щоб напиватись і думати про самогубство, я вже два роки служу Богові і славлю Його! Я радію життям в Христі Ісусі!

5

БОГДАН РОМАНЧУК

25 років

Я народився у звичайній християнській сільській сім'ї. Мене змалку привчили ходити до церкви, молитися, сповідатися, але, на жаль, я не розумів для чого це було. Я знав напам'ять всю Літургію, і знав за скільки хвилин після молитви «Вірую» вона закінчиться. Бог для мене був десь дуже далеко.

Одного разу моя мама поїхала на Школу Марії, а повернувшись додому, почала інакше говорити про Бога. Спочатку я подумав, що вона стала суботницею. Який живий Бог? Я став ревним гонителем Школи. Не один раз доводив маму до сліз. Я настроював тата та інших родичів проти мами. Якщо чесно, мені соромно про це писати.

Але одного разу, вірю що маминими сльозами і молитвами, я поїхав на Школу Марії. Мені було 14 років і я був наймолодший учасник. Для мене це все було дуже дивно, а особливо молитва прослави. Я бунтував, але коли була молитва прийнят-

тя Ісуса Господом, я теж прийняв Його. Я не бачив Ісуса, але відчував, що в моєму житті стануться якісь зміни. Тепер, через багато років, дивлюся на своє життя, і бачу, що саме тоді Ісус взяв мене за руку і ніколи вже не відпускав.

Згодом поступив до університету і залишився сам, без духовної підтримки друзів і батьків. Поступово мене почав захоплювати цей світ. Я старався боротися, але сатана дуже винахідливий, затягував петлю дуже повільно і непомітно. Коли ти сам, тебе дуже легко загасити. Я навіть не помітив, як докотився до грішного життя. Почалися п'янки, гулянки, компанія... Я забув про Бога, про молитву, про Літургію. Це тривало довгих два роки. Почалася депресія. Я був самотнім, хоча мене завжди оточувало багато людей.

Одного разу я гуляв у центрі Рогатина із двома дівчатами. І раптом перед нами на великій швидкості гальмує машина. Біля мого лица опускається бокове вікно дверей, і звідти виглядає брат Петро Куркевич – директор Школи Марії. Я завмер і закам'янів.

Його перші слова були: «Богданчику, це ти? Як ти поживаєш? Бачу, ти ревно молишся і катехизуєш?» В мене відняло мову, я швидко позбувся дівчат і стояв весь червоний від сорому. Я не пам'ятаю нашої розмови, але вся суть полягала в тому, як у всіма забутому Рогатині, саме в той момент ми могли зустрітися. Зустріч батька і блудного сина. Це не описати словами. Якщо подумати логічно – це не реально. Лише один шанс на мільйон. Може хтось скаже, що це випадковість, але в Бога не існує випадковостей.

Поїхала машина з братом Петром. Я подумав, що треба щось міняти, але як? Бог подбав і про це. Коли я прийшов додому, то в нас була гостя, мамина подружка. Вона розказала мені, що цього тижня має бути Школа Марії у Новояворівську. Для мене це було шокуючим, бо там живе моя хресна і я дуже любив гостювати в неї. Моє серце загорілось, таке враження, що воно почало працювати і ожило.

Я вирішив поїхати послужити, але сатана не хотів мене так легко віддавати. Коли приїхав туди, то мене не приймали, бо ніхто не знав звідки я і чи можна мені довіряти. Мені стало дуже сумно і боляче. Я зібрав сумку і вже хотів відправитися додому, але на подвір'ї мене зустріла Наталя Москаль – мій ангел-охоронець, яка не дала мені поїхати і була для мене підтримкою.

Я познайомився з Орестом Григорчаком, який запросив мене на спільноту «Благословення». З того часу спільнота стала моєю другою сім'єю, яка реально допомогла мені знайти того живого Бога, про якого говорила моя мама. Тепер Він завжди поруч і я відчуваю Його любов навіть тоді, коли важко. Ісус несе мене на руках.

Я був маленькою сірою мишкою на спільноті, але вірно перед Ним виконував своє служіння. Не знаю чому, але якось дивно і несподівано Господь поставив мене лідером молодіжного вечерника спільноти «Благословення». Я розумію, що це велика праця та відповідальність. Мені дуже дивна Божа любов. Як говорить апостол Петро: «Що Бог очистив, це насправді є чисте...»

В мене не все легко і я не є святим, але тепер я не сам. Навіть коли сиджу і вночі пишу це свідчення, Ісус є поруч. Я відчуваю його любов і теплоту. Бажаю, щоб ви не повторювали моїх помилок, але знайшли живого Бога! Він реальний, повірте! Бути християнином не є нудно!

6

КАТРУСЯ ПОЛЩУК

25 років

Я живу з Богом і в Ньому маю все, чого мені колись так бракувало. Ісус моя опора і підтримка, мій захист і моя розрада. Я щаслива людина, а раніше все було не так. Тому це моє

свідчення в першу чергу для вас – стомлені, загублені, спрагнені правди, для тих, яким надоїло носити маски і які шукають справжньої любові і миру.

Росла я досить спокійною і розумною дитиною, ходила до церкви і добре вчилася, але чогось мені бракувало, щось тривожило і лякало мене. Я часто хворіла фізично і ще частіше духовно, впадаючи в депресії. Через мої часті хвороби лікували мене не тільки традиційною медициною, а й так званою нетрадиційною (гомеопатія, виливання воску, голковколювання, фітолікування через встановлення діагнозу за допомогою біополі і ще багато іншого). Я розумію батьків, вони рятували свою дитину, але від цього мені ставало ще гірше.

У 14 років я вперше зрозуміла, що Бог справді існує. Для мене стало відкриттям те, що я Йому небайдужа, і що Він не чекає, аби нас покарати, але оберігає та захищає нас. Як сьогодні пам'ятаю цей день. Я поверталася зі школи додому, а дорога проходила через маленький скверик. На мене напав якийсь чоловік і хотів звалтувати. Я кричала і пручалася як могла, поблизу проїжджали автомобілі, проходили люди, але всім було байдуже до мене, і тоді я крикнула: «Боже спаси мене!» Раптом над'їхав велосипедист, він не зупинився, але той чоловік, який на мене напав, налякався і втік, не вчинивши мені ніякої шкоди.

Навчання в університеті стало для мене справжнім випробуванням. Мої друзі не сприймали мене і відкидали. Вони не розуміли, чому я не випиваю і не палю, чому дотримуюся дошлюбної чистоти і сповідаюся та причащаюся раз в місяць. Не маючи достатньої віри і хоча б однієї людини, яка б мене підтримала, я почала нарікати на Бога.

Будучи цілком емоційно і духовно розбитою, я зустріла людину, яка запросила мене на спільноту «Благословення». Це було чотири роки тому і стало для мене наче ковтком води у пустелі, по якій я блукала довгі роки. На спільноті я зрозуміла, що Богові не потрібні маски. Він любить і приймає мене такою

якою я є! У спільноті Ісус подарував мені Свою любов, мир і радість, а також справжніх друзів, які підтримують мене, коли мені важко і які щиро радіють моїм перемогам.

У мене були важкі депресії. На спільноті ці приступи повного відчаю переживалися легше, але схильність до них залишалася. Одного разу під час молитви мені стало дуже погано. Колись моя родина мала певний зв'язок з ворожінням і окультними практиками через мою прабабцю, яка цим займалася і тягар цього гріха впав саме на мене. Звідси страх і депресії, потяг до містики і часті думки про смерть.

Але Бог сильніший за будь-яке прокляття! Мої друзі зі спільноти сильно молилися і заступалися за мене перед Богом. З нами був присутній священик, а тому кожного разу ми всі приступали до Сповіді і Причастя. Після декількох спільних молитов, мій страх, схильність до депресій і необґрунтована тривога зникли. Ісус знищив розписку, що була проти мене, і подарував мені свободу.

Господи мій, Ісусе Христе! Я вдячна Тобі за спасіння, яке Ти довершив на Голготі. Батьку Небесний, щиро дякую Тобі за кожен день прожитий з Тобою!

У моїй сім'ї була важка ситуація. Батько пив, а мама постійно працювала. З братом і сестрою теж особливо не спілкувався. Я старався якнайменше часу проводити вдома. До церкви не ходив, хіба на Великдень і то не завжди. Потрапив в компанію, де пили, курили, вживали легкі наркотики, почав дружити з бандитами. Сам почав випивати, курих марихуану, любив брати участь в бійках, ходити на дискотеки. Крав гроші з дому, які мама відкладала. Одного разу нас затримали міліціонери за

куріння травки, хтось підставив. Нас «пов'язали» і запакували в машину. На півдорозі до райвідділу ми домовились, щоб нас відпустили, але ми маємо принести їм велику суму грошей. Мене і ще одного хлопця відпустили, щоб ми принесли гроші. Я пішов, але повернувся зі знайомими. Ці міліціонери втекли разом з третім хлопцем.

Після цього у мене почались серйозні проблеми з міліцією і з тими знайомими. У мене вимагали гроші. Додому приходили бандити і погрожували. Я не знав, що робити і як це все взагалі вирішити. Мені було 12 чи 13 років і я думав, що це вже кінець... Але як зараз бачу, що Господь вивів мене з цієї ситуації і все більш-менш внормувалось.

Це був кінець літа, всі з дому роз'їжджались. У мене був вибір: або їхати на два тижні у Школу Марії, або до кінця літа, тобто десь на місяць, з батьком до бабці. Це були страшні скандали, але мене вдома одного лишати не хотіли. Я вирішив, що поїду вже краще на ті реколекції, «відмучусь» там два тижні. Коли приїду до Львова, то до кінця літа ще встигну погуляти.

Спочатку все було якось не дуже, але потім на одній молитві прослави я дуже сильно відчув Божу присутність. Це була молитва за вилиття Святого Духа і я «впав в дусі». Після цього я вирішив посповідатись. Це була моя друга в житті Сповідь і друге Святе Причастя. У мене з'явилося таке відчуття, що я не хотів повертатись додому. Коли приїхав, то був запалений, почав розповідати друзям про Бога, але вони мене не розуміли. І з часом цей вогонь погас.

Я вже ходив до церкви, але старе життя покинути не міг. Далі випивав і курив. Мене запросили на спільноту у малі групи. Мені це подобалось, але коли я повертався у «світ», то продовжував грішити. Так тривало десь два з половиною роки. Потім я вирішив, що маю покинути стару компанію і йти повністю за Богом. Господь звільнив мене від багатьох залежностей і комплексів. Тепер я знаю, що Бог живий, я спілкуюсь з Ним і досвідчую Його любов, підтримку і зцілення.

Зараз я є членом спільноти «Благословення», вчуся і служу в Школі Марії та на курсі «Руах». Я хочу, щоб якнайбільше людей пізнали живого Бога. Молодь вважає, що християнство – це нудно, що це для старших. От, мовляв, буду на пенсії, тоді відмолюватиму свої гріхи, а поки молодий, треба «жити». Хоча це не життя, бо там немає правдивої духовної любові. На курсі «Руах» люди відчують цю любов, знаходять справжніх друзів, чисті відносини без фальшу, їхнє життя змінюється, вони пізнають Бога і починають Йому служити. Я щасливий і радію, що потрапив на Школу Марії, на курс «Руах», бо через них Бог змінив моє життя. Слава Господу за це!

8**НАСТЯ ДАШИК****15 років**

Рік тому, 15 березня, до нас у школу прийшов Роман Ревок і запропонував ходити на курс «Альфа». Ми з подругою вирішили піти подивитись і ні секунди не пошкодували про це. Під час проходження курсу було складно, багато сумнівів, але Бог допоміг і я все-таки пройшла цей курс. В мене з'явилося дуже багато нових друзів. Також моя чудова групка, з якою можу ділитись всім, вони мене завжди підтримують.

Я до них звернулася з прохання про молитву, щоб мама кинула курити. Хоча, чесно кажучи, я ще не так міцно стояла в вірі, не була впевнена, що це може змінитись. Тим більше, коли людина довго курить, то майже неможливо кинути. Я не очікувала, що в один чудовий день ми будемо з мамою сидіти на кухні і вона скаже: «Я вже цілий день не курила, щось мені навіть і не хочеться більше». Я була шокована, наскільки Бог всемогутній!

Також в мене був один страх: я повністю змінилась літом, але восени знову в школу і думала, що потраплю під вплив однокласників та знову повернусь до колишнього життя. Моли-

лась у цьому наміренні і прийшовши першого вересня в школу зрозуміла, що позбулась залежності від думки інших. Мала я період труднощів, нічого не хотілося. Коли таке буває, треба молитися і просто довіряти Богу – тоді все зміниться.

Протягом цього року було дуже багато цікавих подій і багато знайомств. Я служила на одному з «Рухів» помічником аніматора. Мені це дуже подобається. Зараз стараюсь привести більше своїх друзів, щоб в них змінилось життя на краще. Велику несподіванку приготували на день народження мої чудові друзі. Це було неймовірно! І взагалі в мене такі класні друзі, з якими ніколи не буває сумно. Деколи навіть не хочеться йти з церкви додому.

На день святого Миколая ми їздили з невеличким виступом і подаруночками у будинки для осіб старшого віку, психікарню до дітей, і просто до людей, щоб подарувати їм свято.

Це для мене спочатку було складно, але з часом я вирішила почати нове служіння у спільноті – поїздки до дітей в психіатричну лікарню. Тепер кожних три тижні ми їздимо до них, граємось з ними, спілкуємось. Це неймовірно! Це приносить стільки радості!

Новий рік ми святкували з молодіжним курсом «Руах» – 140 молодих людей. З нами був отець Ігор, інакше нас батьки не пустили б на цілу ніч. Ми зустріли 2013 рік в молитві, цілували чудотворний медалик Матері Божої з Гарабандалу, а потім було дуже багато розваг. Різні конкурси, сценки, привітання, дискотека. Цей рік почався з Богом і поки що він іде дуже класно. Я відчуваю, що в кожній ситуації мого життя є Бог, який завжди допомагає, навіть в маленьких дрібницях. Я зрозуміла, що з Богом життя набагато краще і всі випробування, що нам дає наш Небесний Отець тільки для того, щоб навчити нас. Він нас безмежно любить і хоче, щоб ми жили на славу Його і були справді щасливими дітьми Божими!

Я народився в побожній християнській сім'ї. Коли мені було п'ять років, батько почав випивати. Після школи я поступив у коледж і жив за правилом: усе в цьому житті потрібно попробувати. Я не міг зрозуміти, чому моє життя почало ламатися. Став агресивним, не шанував маму й батька. Часто сварився з батьком через те, що він випивав, матюкався і це все призвело до того, що ми з ним почали битись, і то не раз. Мене тоді опановувала така злість, що ще трохи і я б убив батька, або він мене.

Одного разу мама сказала мені: «Сину – я тебе не для того виховувала, щоб ти став, як твій батько». Я зрозумів, що не потрібно з нього брати приклад. Ще пригадуються такі слова матері: «Сину – будь мудріший, ти ж бачиш який батько, терпи і мовчи». Коли був маленьким, я терпів всілякі приниження, побої, але коли подорослішав, то терпець увірвався. Мені надоїло це все і я ставав схожим на батька, захищаючи від нього себе, маму і сестру. Я не хотів далі так жити. Світ потягнув мене до себе і я жив, як сучасна молодь. Одним словом, ставав «пасажиром» – віддалився від Бога і піддавався різним спокусам цього світу.

Якось у березні 2012 року моя подружка запросила мене на курс «Альфа», який проходив при храмі святих Володимира і Ольги. Дала мені флаєр із запрошенням, в якому було написано, що «Християнство – це не нудно, прийди і дізнайся. Не пропусти своє життя». Мені стало цікаво і я прийшов подивитись, а там зрозумів, що мало знаю про Бога і потрібно міняти своє життя. Згодом усвідомив – хвороби, розчарування, смуток охопили мене через те, що я жив у гріхах і погано сповідався.

У Більшівцях наді мною молилися Юрко Вовк і Наталя Чучман. Я відчув сильний жар і мене трясло, а потім впав. Зразу думав, що то Юрко мене вдарив, але згодом дійшло, що то

Святий Дух мене лікує – перемінює, творить з мене нову людину. Я змілюсь від хронічної хвороби горла.

Після курсу я дав собі слово, що не буду грішити. В коледжі мої друзі сказали, що я дуже змінився. Я зрозумів, що потрібно молитись за навернення свого батька. Молячись більше двох тижнів за себе і за батька, побачив, що він почав менше випивати і ми з ним більше не б'ємось. Я перестав матюкатись, частіше ходжу до церкви. Сповідуюсь – чесно, не приховуючи жодного гріха, як це робив раніше.

Дякую Богу за те, що змінив моє життя через молодіжний курс «Альфа». Також дякую за зіцлення від кісти і захворювання нирок, яке сталося на молитві в УКУ. Славлю Творця, що поступово наворачає мою родину. Раніше ми з сестрою Марічкою дуже сварилися, а відколи разом пройшли тримісячні християнські курси, то наші відносини зовсім змінилися. Зараз ходжу на спільноту «Благословення», де я дізнаюсь, що потрібно жити з Богом, а не так як пропонує тобі цей світ. Маю віру, що Бог змінить і твоє життя, дорогий Читачу, якщо ти будеш Його шукати.

10

МИРОСЛАВА ПАЛАЙДА

26 років

Ще з дитинства я жила в апатичному стані і не знала, що таке радість. В мене все було, але ніщо не приносило щастя. Я не розуміла, чого хочу від життя. В мене не було мети. Я була дуже невпевнена в собі, замкнута і нервова. Бога я практично не знала. Не любила Великодні і Різдвяні свята, не розуміла традиції. Ходити до церкви було для мене страшним випробуванням. Я навіть не могла вистояти Літургію, бо нічого не розуміла.

Коли мені було 15 років, батьки віддали мене в греко-католицький ліцей, де я почала заставляти себе ходити на Літургію, бо

мене мучила совість. Було дуже важко боротись з собою багато років, але я відкривалася на розмови про Бога і любила слухати про Ісуса. Почала робити перші зусилля, ходити на реколекції, прощі, але й далі було важко.

Одного разу, коли я стояла в церкві і було як завжди важко, я попросила Бога, щоб дав мені зрозуміти Себе і вклав в моє серце розуміння – навіщо ходять до церкви і моляться. Через деякий час я помітила, що бути в церкві – це радість і з'явилося відчуття потреби Бога. Я почала більше молитися, частіше сповідатися і відвідувати Літургію. Однак не могла вгамувати цю спрагу і не могла нічим її замінити, не розуміла, що зі мною відбувається. Так тривало приблизно рік.

Згодом мене запросили на Школу Марії. Мені було страшно, бо три дні я могла не витримати і ми з подругою домовились, що підемо додому, коли захочемо. Я була на багатьох науках, але те, що я пережила на Школі в УКУ, словами не передати.

Я постійно плакала, бо кожне слово торкалося мене. Відчула справді живого Бога і пережила дуже сильну любов. Це не була людська любов, а Божа. Я відчула, що людина не здатна так любити. Бог для мене став живий і діяльний. Я не хотіла йти додому, бо відчувала себе вдома. Дух Святий сокрушив моє серце сльозами, бо до того я майже не плакала. Так я познайомилась з Богом.

З того часу я вже не одна, стала більш чутливою і радісною. Почала часто усміхатися і з'явилося натхнення до життя. Я дуже сильно полюбила молитву і Літургію. Ця зустріч з Богом стала для мене великим подарунком. Я вже не хочу жити для себе, а тільки для Бога. Я вже не можу без Нього. Моє життя налагодилось. Я дуже щаслива людина і нічого мені не бракує, бо я з Богом. Коли Бог дає, то дає щедро і з надлишком. Моє життя стало новим, наповнене змістом, а те, що було до того, це було не життя.

Я пройшла курс «Альфа» і Дух Святий наповнив мене. Забрав багато з моїх недоліків, за що дякую Богу. Я служу на

молодіжному «Руаху» і роблю добрі діла. Почала молитися і з любов'ю до Бога жертвувати Літургію та Причастя за навернення своїх батьків. Незабаром мій тато поїхав на літню Школу і навернувся. Він кинув пити і палити, став зовсім іншою людиною. Моя мама дуже часто має мігрені і коли вона молиться, вони швидко проходять. Бог також діє в її житті. Будучи за кордоном, вона почала ходити на прощі, хоч до того зовсім не відвідувала церкву. Тепер її здоров'я покращується.

З Божої ласки я працюю лікарем-терапевтом за покликанням і також маю можливість служити на спільноті «Благословення», де мене запрошують як аніматора і лікаря. Дякую Богу за всі чуда в моєму житті і за зміцнення моєї душі!

11

ЮРА БАЛАГУРАК

17 років

Курс «Руах» навчив мене переживати за долю країни і не йти на поводу у хабарників, які чигають на кожному кроці. Я зрозумів, що наступне життя – те краще, на небі, є для нас набагато важливішим, ніж добра оцінка, яку купив у викладача.

Також мені стало набагато легше спілкуватися з людьми і з однолітками. Навчання проходило дуже цікаво і невимушено. Мені сподобалась гарна музика, жарти, групки ділення і сценки, а головне, що все це було від щирого серця. У мене значно піднялась самооцінка, бо на цьому курсі тебе сприймають таким, яким ти є. Тут вміють любити і поважати за твоє серце, а не за те, як ти вдягаєшся, або яке в тебе почуття гумору. Тут люди вміють тішитись життям праведному і чесному, життям без наркотиків чи сексу, життям такому, яким його задумав для нас Бог.

На реколекціях відбулися кардинальні зміни. Саме там я пізнав Бога, а на молитві вилиття Святого Духа в мене була

надзвичайна легкість і благодать. Я більше дізнався про Святого Духа і почав вести з Ним особисту розмову під час молитви.

Після цього я перестав матюкатися і вживати алкоголь, почав читати Біблію і утвердився у вірі. Став сміливим, знайшов багато друзів і всім з радістю розповідаю про Бога. Я дуже щасливий, що потрапив на «Руах». Тепер активно залучаю до нього своїх друзів, бо вірю, що життя після таких наук стає у сотні разів кращим.

12

ЗОРЯНА КИСІЛЬ

27 років

Я виросла в звичайній сім'ї і добре вчилася. Здавалося в мене було все, що треба, але в моєму серці була спрага за любов'ю, як і в багатьох. Я шукала любові, розуміння, підтримки в інших людях, і завжди розчаровувалася. Чим більше я шукала прийняття з боку інших, тим більше відчувала відкинення. В мене почалася депресія і я не могла вчитися. Було дуже важко зосереджуватися, довелося інколи платити за екзамени. Я часто думала, що ці емоційні страждання ніколи не закінчатся.

На п'ятому курсі університету я почала шукати глибших відносин з Богом. І тут мене запрошують на Школу Марії. Пам'ятаю цей день, коли Господь міцно торкнувся мого серця. Я відчула невимовну любов, яку довго шукала і ніхто не міг мені її дати. Тоді я зрозуміла, що Бог має для мене все, чого я потребую.

З того часу почало змінюватися моє життя, я стала веселішою і в мене з'явилася надія на майбутнє. Зараз викладаю англійську і німецьку мови. Я бачу, як Бог турбується про мене. Звісно, є важкі моменти, але з Богом легше їх пережити. Спільнота «Благословення» стала для мене тихою пристанню Христа. Я знайшла вірних друзів, з якими разом творимо чу-

дову християнську родину і своїм життям свідчимо про Бога, що Він живий і є посеред нас. Щораз більше усвідомлюю, як сучасний світ потребує нової євангелізації і живої парафії.

13

КАТРУСЯ СВДРИК

22 роки

*Через Нього принесім завжди Богові
жертву хвали, тобто плід уст,
які визнають Його ім'я (Євр 13:15).*

Все почалося з того, що мою сестру, добру і чутливу з дитинства, постійно ображали оточуючі. Одного разу їй не вистачило сили це терпіти і вона попросила Бога змінити життя. Через декілька годин її подруга запросила на курс «Альфа». Вже через три місяці сестра дуже змінилася, бо відчула себе неймовірно щасливою. Її змінила любов Христа, вона ніби літала на крилах.

Вся моя сім'я здивована та зацікавлена такими змінами вже восени пішла на інший курс «Руах». Чесно кажучи, з розповідей сестри я не уявляла, як то можна молитися півгодини, а то й більше. Але вже після першої зустрічі відчула, що Бог мене зцілює і я позбавляюсь багатьох гріхів, з яких сповідалась роками. У мене тепер завжди чудовий настрій і я з радістю та задоволенням молюся незалежно від часу. Дуже люблю молитву прослави. Я дізналась, що Бог мене любить і сама тепер вчусь любити.

Коли на мене зійшов Святий Дух, то я пережила велике покаяння, а потім прощення, душевне зцілення, радість і отримала дар молитися на мовах. Та найбільшим моїм свідченням Божої любові є те, що мій батько, який ніколи не висловлював своїх почуттів до мене, вперше сказав «вибач». Курс «Руах»,

а також книга отця Ігоря «Нова євангелізація в Україні» познайомили мене з моїм Творцем – і тепер я прагну Його пізнати і бути з Ним щохвилини.

Дякую, отче, за те, що Ви зараз з нами, за всі Ваші книги і проповіді, які так глибоко проникають в серце. Ви перший священник, якого я знаю, з таким неймовірним почуттям гумору. Зараз я відвідую спільноту «Благословення» і Школу Марії. Дякую всім тим, хто причетний до організації курсу «Руах». Я щаслива, бо народилась згори і заново!

14

ПАВЛО СОБКІВ

17 років

Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він з Мною (Од 3:20).

Я виріс в хорошій сім'ї, у мене люблячі батьки, але вони не були для мене взірцем. Натомість я орієнтувався на свого вуйка, який часто приїжджав на крутій машині, з друзями, пивом і сигаретою в зубах. Тож, не дивно, що згодом я наповнив своє життя шкідливими звичками і навіть залежностями від алкоголю, а згодом марихуани.

У 13 років я потрапив у таку компанію, з якою майже щодня пив. Згодом я їх залишив, але щодня мусив випивати як мінімум одну пляшку пива, без якої інколи не міг навіть заснути. Мій знайомий в селі вирощував план і я дуже хотів спробувати. Часто крав цю траву і викурював її з друзями. Так минало моє життя: я ріс і мені завжди хотілося чогось нового, чого я ще не знаю, від чого отримав би кайф. Таким чином я просто шукав щастя, хотів бути радісним, успішним, мати повагу в людей.

Почав пробувати проявити себе в музиці. Я грав на гітарі, а згодом потрапив до гурту, де грали хлопці значно старші від мене, які вже видали альбом. Дивним чином мене туди взяли. Певний період я отримував там те, чого хотів: славу, гроші, прихильність дівчат... Але згодом я у всьому розчаровувався, сам не розумів чому, бо ж ніби мав те, чого прагнув, але не був щасливий. Вдома через мою поведінку були постійні сварки, іноді доходило до бійок між мною і батьком. Так само брутально я повадився з мамою, сестрою і молодшим братом, словом, зараз я дуже жалію про свою колишню поведінку.

Одного разу трапився цікавий випадок з дівчиною, яка попросила переставити їй Віндовз, коли нікого не було вдома. Я прийшов, взявши з собою дві баночки «Рево». Переставив їй Віндовз і ми випили цього напиту. Оскільки вже було за північ і її батьки були на селі, то я згодився на її пропозицію залишитися... Не буду розказувати, що було далі, але через дивний збіг обставин від гріха з нею мене врятував Бог – о третій годині ночі повернувся її тато.

Вона жила в гуртожитку в одній малій кімнаті. Я не мав куди сховатися, тож п'яний і напівголий я вибрався на зовнішній бік підвіконника. На той час мені не було страшно, я не усвідомлював своїх дій. Тільки тепер розумію, від чого тоді Бог врятував мене: я не згрішив з цією дівчиною, не впав з вікна восьмого поверху, не замерз узимку в одних трусах надворі. Щоправда, її батько все одно впіймав мене, хотів викликати міліцію, але все обійшлося.

Подібних випадків, коли Господь дивним чином рятував мене в небезпечних ситуаціях, було дуже багато. Одного разу я хотів вчинити самогубство, коли дівчина, яку я справді дуже любив, фактично покинула мене. Вона була єдиним сенсом мого життя. Після тієї ситуації я не знав заради чого жити. У глибокому розпачі я впав на ліжко і закричав до Бога: «Якщо Ти є, то зроби щось, бо я не можу так далі жити!»

Після цього зі мною почало щось відбуватись. Я побачив фільм про той план, який курив, і до яких наслідків призводить те захоплення. Тоді я витягнув свої запаси трави, яку ховав у шухляді, і розсипав її за вітром через вікно. Поступово в моєму житті з'являлися речі, які стимулювали мене задуматися над життям і змінюватися.

Тимчасом моя мама потрапила до Школи Марії і дуже змінилася. Стала якоюсь радісною, спокійною, навіть, коли я на неї кричав. Я тоді називав її сектанткою, думав, що в неї психічні проблеми. Але літом, 2011 року, вона запросила мене нібито на море, де відбувалися ті самі реколекції Школи... Якраз перед тим, через дурну причину, розпався мій гурт, отож я вирішив їхати.

Перші три дні на Школі я думав, як звідтам втекти. Проте пізніше мене зацікавили навчання, які там говорили, і люди від яких я чи не вперше в житті відчував безкорисливу любов. У них було багато своїх проблем, про які вони мені розповідали, але попри те, вони відчували себе щасливими. Від цього всього, що там відбувалося, я переосмислив своє життя і прийняв остаточне рішення змінитися. Але найбільше мене вразила одна молитва, коли на мене зійшов Святий Дух і я справді пережив сильне покаяння. Я тоді вперше за багато років життя заплакав і навіть попросив вибачення в свого тата, який теж був зі мною.

Після цих двох тижнів я в захопленні повернувся до старих друзів, щоб поділитись своїм бажанням кинути всі шкідливі звички. Було дивно, що деякі з них мене не підтримали, а навпаки – відкинули. Чесно кажучи, тепер я про це не жалію, бо розумію, що дружили вони зі мною тільки з користі. Єдине, що зараз дуже хочеться, це їм допомогти, бо, хоч вони цього й не визнають, але я знаю як їм погано. Завдяки спільноті «Благовіслення» в мене з'явилося багато справжніх безкорисливих друзів.

Я бачу, як щодня моє життя змінюється, як налагоджуються стосунки в сім'ї, я вчуся любити і приймати любов. Від багать-

ох моїх гріхів Бог звільнив мене відразу: я не п'ю, не курю, не займаюся розпустою, не матюкаюся. Але ще від багатьох поганих звичок і гріхів Бог поступово мене звільняє через співпрацю зі мною.

За жодні гроші, славу, успіх я не проміняв би свого теперішнього життя на минуле. Я маю труднощі в житті, але я щасливий і хочу ділитися тим щастям з іншими. Зараз я належу до місійної групи спільноти «Благословення», яка разом з багатьма іншими гарячими серцями веде війну проти всього того, що вбиває нашу націю.

Ми ходимо по навчальних закладах і проповідуємо Христа. Дякую Богові, що Він поставив мене на це місце і допомагає молоді змінюватись на краще. Звільняє їх від залежностей та проблем, які заважають їм жити і бути щасливими. Тепер я знаю твердо: Бог приготував для кожної людини і зокрема для мене, велике та щасливе майбутнє як тут на землі, так і у вічності.

15

МАР'ЯНА ПАНЬКІВ

24 роки

Цей курс «Руах» став для мене животворним ковтком повітря серед щоденних, сірих буднів. Я завжди була з Богом, але кожного разу після відвідин курсу сильніше усвідомлювала, наскільки сильно мене любить Господь. Тут я відчула справжню цінність життя. Безмежно вдячна Богові, що свого часу прийшла до Нього з мінімальними втратами, що не довелося прийти до Нього через різного роду залежності чи блуд, які б розбивали моє духовне життя. Слухаючи свідчення деяких людей та історію їхніх навернень, я розумію від скількох небезпек Господь оберіг мене.

Курс «Руах» – це насамперед щось дуже близьке й рідне моему еству. Це те середовище, в якому справді відчуваєш без-

межну Божу ласку. Я дуже щаслива, що Господь привів мене сюди, аби краще Його пізнати. Дуже приємно перебувати у середовищі однодумців, людей, які сповідують такі ж принципи, як і я. Тут збираються ті, які прагнуть змінити себе, усвідомлюють потребу присутності Бога в їхньому житті. Люди чисті серцем і душею, які безпосередньо породжують такі ж світлі думки і вчинки. Саме такими є аніматори – чисті та світлі, через яких Святий Дух перемінює життя і серця учасників «Руаху».

Бог обдарував мене даром писати і вмінні завжди підбирати необхідні слова. Однак дуже важко на папері передати всі емоції та відчуття, всю ту благодать, яку я відчувала на зустрічах «Руаху» та реколекціях у монастирі. Це можна лише відчувати. Про це також можна сказати словами апостола Петра в часі Господнього переображення: «Добре мені тут бути!»

З нетерпінням чекала поїздки на реколекції, хоч питання до останнього моменту було невизначеним. Дякуючи Богові, всі обставини склались якнайкраще – і ця поїздка таки відбулась. Вона була тим, чого я так давно чекала, щоб забути про всі депресії і просто відпочити з Богом, зарядитись новими силами й відчувати душевний спокій. Під час молитви за вилиття Святого Духа я відчула безмежне тепло, яке повністю огорнуло моє тіло. Думаю, що це була Божя ласка і любов.

Після вихідних, проведених у монастирі, я справді відчула моральне полегшення, стала менш дратівливою, радію кожній прожитій миті, і навіть дрібні невдачі сприймаю із вдячністю.

Щиро вдячна отцю Ігорю, який був разом з нами, за його цілющі проповіді, за щире служіння Богові й допомогу нам, адже ми так потребуємо такої духовної опіки. Мені сюди потрібно було прийти, щоб, сподіваюсь, остаточно зрозуміти, як це прекрасно бути християнином, як це добре любити Бога і служити Йому, а найголовніше – як це чудово знати й відчувати, що нас любить Господь, любить завжди, безмежно й безкорисно!!!

Все почалося із захоплення Інтернетом, в першу чергу насильством, нечистотою, а також всіляким непотребом. Я настільки тим перейнявся, що у 27 років мало не пішов на той світ. Мав постійні напади величезного страху і думки про саможубство. Десь за тиждень своєї хвороби я втратив до семи кілограмів ваги. Постійно мав страх, що втрачу свідомість або помру. Боявся сам виходити з дому чи їхати в маршрутці.

Крім того сатана постійно підкидав конкретний час смерті, причому в таких тонах, що важко було зрозуміти чи це Бог, чи він сам. Вже пізніше завдяки книзі «Від віри в віру» я зрозумів, що Бог хоче, аби кожна людина жила довго і щасливо в повному здоров'ї. Також настав період неймовірної скрупульозності. Диявол звертав увагу на всі найменші деталі, змушував мене викидати на Сповіді усе сміття, яке крутилося в голові, а також намагався довести, що людина-християнин має бути святішою від самого Бога. Найменше прогрішення – і ти гориш в пеклі.

Після сильного нервового зриву я звернувся до отця Ігоря. Він молився наді мною. Вже після другої молитви, я почав сам долати пішки великі відстані, що раніше було не під силу через панічний страх. А ще дуже помагав фіолетовий молитовник «Величайте Ісуса Христа і будьте радістю Богородиці!» Коли я почав сам за себе молитися, то відразу відчув великі зміни. Наприклад, мені взагалі перестали снитися погані сни завдяки охоронній молитві на ніч, а раніше не міг заснути без світла. Також від отця Ігоря довідався про спільноту «Благословення». Спочатку не міг її відвідувати, бо навіть боявся сам вдома залишатися, не кажучи про якісь спільноти чи зустрічі.

Одного разу отець попросив поїхати до Тернополя у справах. Я із чемності погодився, але боявся, бо вже третій рік сам не відправлявся на такі далекі відстані. Коли їхав в автобусі, то постійно думав, чи по дорозі є якісь медпункти, щоб в разі чого звернутися по допомогу. Коли дістався до Тернополя, то дуже

зрадів, бо там ціла медична академія, а значить не помру. А коли того ж дня вернувся до Львова, то відразу усвідомив, що тепер я повністю зцілений і звільнений.

У цей же день вперше відвідав курс «Альфа» і мені там сподобалося. Легка атмосфера, багато цікавих людей і ніякого фанатизму. Всі життєрадісні, багато талановитої молоді. Під час молитви прослави (коли підняті руки) я часто відчував тепло в долонях. Вже після декількох зустрічей почувся настільки сильним, що, йдучи по вулиці, довго думав, як же я зараз себе відчуваю: як тигр чи як лев? – ні, здається як танк!

Те саме можу сказати про спільноту «Благословення». Особисто мене відразу захопили лекції Ореста Григорчака. Відчувається дуже велика обізнаність у даній сфері, ерудиція, змістовність. Нині спільноту відвідують сотні людей, і певне, кожен підтвердить мої слова. І взагалі, всі нагадують одну велику сім'ю. Особливо це відчувається на групах ділення. Люди, які вже пройшли курс «Альфа», відвідують зустрічі в малих групах кожного тижня. В цей час ми ділимося нашими пережиттями за тиждень, дякуємо Богові за наші блага, а також молимося в різних наміреннях.

Протягом цих двох годин справді панує якась божественна атмосфера – всі гарно проводимо час, ніби знаємо один одного ціле життя. Це тому, що ми завжди запрошуємо Святого Духа на нашу зустріч і, звичайно, Він ніколи не обділяє нас Своєю увагою і присутністю. Крім того спільнота провадить безліч гуртків за інтересами: музичні, спортивні, театральні і т.п. Також досвідчені аніматори мають заняття з дітьми дошкільного віку.

Кожного року спільнота допомагає в організації літньої школи. Вона триває приблизно два тижні в різних регіонах України від Закарпаття до Криму. І я гарантую, що так гарно відпочити не вдасться ніде, на жодному найдорожчому курорті, бо тут реально відчуваєш вилиття Святого Духа, кожен день і кожну хвилину. Так що всіх щиро запрошуюю.

А ще наші зустрічі просто переповнені різними чудесними зціленнями. Комусь Бог дарував новий шлунок (це підтверджено медично), комусь серце або нирку, когось вилікував від астми. А комусь вирівняв ногу, при чому миттєво, і чоловік зі сльозами щастя на очах свідчив про це перед усіма. Просто Бог – всесильний Творець! І якщо Він створив цілу Землю та мільярди інших галактик, то вирівняти комусь ногу чи ніс – це справа двох секунд, якщо не менше. Просто треба навчитися безплатно приймати це зцілення.

Коли я вперше побачив молитви за зцілення, то трохи злякався усіх тих падінь. А коли наді мною молилися, то дуже хвилювався, щоб самому не впасти. Але після того, як вперше впав, то кожного разу шукаю найменшої нагоди, щоб знову впасти – відчутти на кілька хвилин, як то воно приблизно буде в раю: величезна радість, що просто випирає груди, і хочеться любити всіх навколо.

Хто не вірить – запрошую прийти і самому все перевірити. Я теж колись із великою іронією сприймав усі релігійні спільноти, бо думав, що там збираються самі фанатики-мазохісти. А тепер не уявляю собі іншого життя. А це тому, що до мене доторкнувся сам Святий Дух і створив з мене нову людину, покликану до вічного життя в раю!

17

ОЛЕНА ПОГЛЯД

15 років

З осені я ходжу на курс «Рух» при церкві Володимира і Ольги. Одного разу мені випала нагода почути розповідь Романа Ревка, яка сильно запала мені в душу. Ця розповідь була дуже цікавою і повчальною, з наведенням різних випадків з його життя. На мою думку усі присутні мали що послухати. Ця людина має від Бога сильний дар – читання лекцій, що аж

переповнює все нутро. Я би дуже хотіла ще раз потрапити до нього на лекції.

Коли на мене зійшов Святий Дух, то я пережила неймовірне духовне наповнення, яке неможливо передати словами. Я була надзвичайно щаслива!

Після курсу «Руах» я намагаюся поступово позбуватися деяких гріхів, хоч мені це поки-що важко дається. Я зрозуміла, що Бог дуже любить нас і хоче, щоб ми всі спаслися, але для цього потрібно дозволити Йому увійти в наше життя і Він допоможе змінити його на краще. На мій погляд цей курс є дуже потрібний для сучасної молоді.

18

МАРГАРИТА ШПИНТА

21 рік

Бо Бог, який сказав: «Нехай із темряви світло засяє», – він освітлив серця наші, щоб у них сяяло знання Божої слави, що на обличчі Ісуса Христа (2 Кр 4:6).

Отче Ігоре, пишу до Вас з великою подякою за Вашу молитву за мене. Я закінчую медичний коледж і буду медсестрою по масажу. В мене перша група інвалідності по зору. На «Руах» потрапила через свою одnogрупницю Олесю, на яку всі казали, що вона в секті. Тепер розумію, що коли людина не п'є, не курить, не живе в розпусті, а радіє життям в Христі Ісусі, то це – секта. І найдивніше, що це говорять ті, які ходять до церкви. Хай їм Бог просвітить розум.

На реколекціях мені дуже сподобалась молитва Тезе, яку вів Олег Андрушків. Це було як романтичне побачення з Господом. На тих науках я дізналася багато нового, цікавого і пот-

рібного для життя. Хотіла Вам також подякувати за Сповідь. Це була найщиріша Сповідь у моєму житті.

Увечері, коли була молитва прийняття Святого Духа, я побачила яскраве світло у вигляді стовпа, який простягнувся від підлоги до стелі. Це видіння було на відстані десь чотирьох-п'яти метрів від мене. Потім з цієї сторони, де було видіння, я відчула, як біля мене пройшов Святий Дух. Я зрозуміла, що Він оминув мене. Згодом, коли за мене молилися, я відчула, що моїм волоссям щось ворухить. Наступного дня після прийняття Святого Причастя, я відчувала себе дуже добре.

Коли Ви за мене, отче, молились, то я просила у Бога, щоб прозріти душею. В якусь мить мені хотілось летіти з Богом і прославляти всім серцем Всевишнього. Як тільки я почула від Вас, що Бог любить мене за моє добре серце, то зрозуміла, що для мене ця фраза краща і дорожча, ніж почути від хлопця: «Я тебе люблю за твій розум, красу чи характер». В подяку хочу Вам подарувати статуетку Матінки Божої, щоб Вона завжди Вас оберігала.

19

ЮРКО БОБАК

22 роки

*Хіба ж не знаєте, що ваше тіло – храм
Святого Духа, який живе у вас? Тож
прославляйте Бога
у вашому тілі! (1 Кр 6:19,20)*

Приблизно три роки тому в моє життя прийшов Бог. Я з дитинства ходив щотижня до церкви, старався раз в місяць сповідатись, але це було тільки фальшивим прикриттям істинного я. Моє життя не було подібним до християнського навіть і за милію, особливо в період, коли я поїхав здобувати освіту у слав-

не місто Лева. Чим старшим я ставав, тим більше віддалявся від Бога. Але найсумніше в цьому те, що я навіть не усвідомлював наскільки це є погано. Я не бачив проблеми, бо ходив до церкви, але мій Бог був для мене тільки у неділю. Коли мені справді було важко, то я звертався до Творця, але коли проблеми проходили, то і Бог мені був вже непотрібний.

Згадуючи ті часи, не маю чим тут гордитись, лиш самому дивно, як я міг так жити і вважати, що це правильно. Я студент університету, вчуся і паралельно працюю архітектором. Чотири роки жив у гуртожитку. Багато хто б сказав, що це золоті роки для молоді, але я з сумом це пригадую.

У цей час гріх сильно заволодів мною. Матюки були як друга рідна мова, п'янки і пияцтво – невід'ємна частина майже кожного дня, але це ще квіти, так би мовити. В певний період прийшла розпуста і небажані зв'язки. Гріх нечистоти заповнив моє мислення на декілька років.

Навіть через це все якийсь внутрішній голос говорив у мені, що це неправильно і в цьому немає щастя! Маючи все те, про що так би мовити, мріють підлітки у такому віці, я не був щасливий, а навпаки – подавлений. Був такий період, що я навіть впав у депресію на декілька місяців.

Але наш Бог є добрий! У 2010 році Він дав мені нове життя, бо привів мене на курс «Альфа», і це було через музику. Пройшовши курс, я побачив, що в цьому світі є щось добре, але ніколи не розумів чому ті люди, які його організовують такі щирі і усміхаються! Певний період мені це здавалось якимось театром, до того моменту, поки я сам не став так радіти життю!

Але це тривало недовго. Я тоді вже ходив на спільноту «Благословення», але не жив згідно того, як говорить Слово Боже. Я почав ще більше грішити, ніж раніше. Майже через рік в мене настав такий період, що я не знав, де опинюся. Закінчував навчання, а що далі робити не знав.

В той час я зрозумів, що потрібно або кидати спільноту і церкву, або кидати той грішний спосіб життя. Скажу по прав-

ді, я ненавидів себе самого. Мені хотілось кричати і плакати від того сорому, що я чинив. І це була перемога! Я справді щиро запросив Ісуса у своє життя і Він прийшов так міцно, і з такими перемінами і благословеннями, що я навіть про таке не мріяв.

Бог дав мені мою спільноту, через яку я повірив, що мене можуть любити і приймати просто так. Через тих людей я дійсно відчув Божу любов. Господь дав мені вірних і добрих справжніх друзів, а найголовніше попри те все я зрозумів, що великі переміни приходять не ззовні, а з середини і ти по-справжньому можеш полюбити когось тільки тоді, коли ти любиш себе також.

Я намагався самотужки змінити своє життя на краще, але нічого не виходило. Завдяки Святому Духові я звільнився від багатьох комплексів, залежностей і гріхів! Через Літургію, Святе Причастя і Слово Боже моє мислення кардинально змінилось! Я щасливий, бо в моєму житті є Ісус!

20

ІРИНА ПАВЛОВИЧ

23 роки

Моя подруга, яка влітку відпочивала разом зі спільнотою «Благословення», приїхавши додому, змінилась просто на очах. Вона виглядала дуже щасливою, відкритою і впевненою у завтрашньому дні. Я ніяк не могла зрозуміти її, але довго над цим не задумувалась: щаслива та й щаслива – рада, що у неї все добре.

З цього часу вона почала мене муштрувати і добровільно-примусово запрошувала сходити на курс «Руах». Я їй нормальною українською мовою пояснювала, що у мене все добре і мені не потрібно нікуди ходити. Все ж, щоб вона нарешті від мене відчепилась, погодилась, але тільки на один раз.

Перша моя зустріч запам'яталась надовго. Я була не так вражена, як здивована всім, що нам розказували і показували. Вражена була молитвою прослави. Мені дивно було те все бачити, бо всі входили, здавалось, у незвичайний стан і просто дякували Богу. До того часу я вважала себе правильною християнкою, бо ходила до церкви майже кожного тижня, заставляла себе молитися зранку і ввечері, але дуже рідко задумувалась над словами молитви.

Після курсу я зрозуміла, що не потрібно заставляти себе молитися, а просто треба хотіти говорити з Богом, дякувати Йому за все, що нас оточує – друзів, рідних, коханих і навіть за ворогів. Також для себе усвідомила одну важливу річ, що все у нашому житті відбувається не без причини. Часто і переважно у тому, що з нами стається, винні є ми самі, наші погані вчинки. У будь-якому випадку гріх породжує гріх, і причиною проблем є саме те, що колись було зроблено нами не так. На все свій час, Бог краще знає, що для нас потрібно і коли це дати, щоб по-справжньому оцінити. Від нас залежить одне – дотримуватись того, що промовляє до нас Господь.

Спочатку було дуже важко, бо перш за все довелося боротись із самою собою. І зараз мені не є легко, але я знаю, що всі ці слабкості нашого короткого життя не порівняти з тим, що чекає нас на небесах. Вірити, любити, надіятись, довіряти, дякувати, просити просто так – ось що я відкрила для себе.

Я знайшла себе таку, яку я так довго шукала. Не знала куди себе подіти, що робити, і мені весь час чогось бракувало. Тепер я зрозуміла – мені не вистачало Бога. Адже ніхто насправді не полюбить мене такою, якою я є, настільки сильно і настільки віддано. Господь завжди поруч, оберігає і піклується про мене.

Мені було страшно щось змінювати в своєму житті, але на молитві за вилиття Святого Духа я справді відчула Божу присутність, любов і доброту. Це неможливо передати словами. Відчувала теплоту в серці і запаморочення душі. Саме душі, адже в

цей момент вона була повністю відкритою для Господа. І слова «Святий Духу, прийди» все більше відкривали моє серце.

Чим частіше я відвідувала курс «Руах», тим більше моє серце наповнювалось Божою любов'ю. Я познайомилась з багатьма хорошими людьми. Спочатку мені було дивно бачити, що всі усміхаються, радіють, обнімаються. З часом я зрозуміла: наскільки це чудово, коли люди піклуються про тебе просто так.

А наші групки – це просто чудо! Тут я можу поговорити про те, що зазвичай не обговорюють у суспільстві – про Бога і життя з Ним. Серця наших аніматорів наповнені великою Божою любов'ю. Я хотіла би відчувати подібне. Курс «Руах» – це від Бога. Мені здається, що Він сам промовляє до мене, просто голосами інших людей, щоб направити мене на правильний шлях. Дякую Вам за це! Дякую Богові за все!

Про молодіжний курс «Руах» я дізнався від свого друга. Спочатку подумав, що він запросив мене на рок-концерт, адже Юра Бобак не сказав мені, що собою представляє цей курс. Я так подумав, бо мій друг барабанщик і він грає у молодіжному ансамблі. Прийшовши на «Руах», я був шокований, бо побачив і почув, що робиться в залі. Подумав, що я кудись не туди потрапив, однак залишився. Вже після кількох відвідувань моя думка кардинально змінилася.

Деякий час, ще до курсу, я часто грішив, навіть тяжкими гріхами. Мало ходив до церкви і сповідався раз у рік. За час відвідання курсу, близько двох місяців, я вже двічі сповідався. І це великий крок, як для мене. Бог настільки увійшов у моє життя, що всі повсякденні речі мені почали здаватися просто чудовими. Гріхи відійшли практично одразу. Коли на мене зій-

шов Святий Дух, я відчув неймовірне тепло, сильне серцебиття і розслаблення в тілі.

Бог повернув мені почуття мужності, якого мені так не вис-тачало. Я став більш відкритою людиною, у мене пройшли деякі комплекси, відчув себе щасливим. Курс «Руах» прийшов у моє життя в той момент, коли мені це було найбільше потрібно.

22

ІВАННА КУЗИЦЬКА

18 років

На реколекціях я краще зрозуміла, що таке Віднова у Святому Дусі. Цілковито упевнилась у своєму відкритті дару мов, бо до того я мала страх і сумнів. Завжди було якесь таке враження, ніби це мій мозок усе придумує, а тепер цей дар ще більше мені відкрився.

На молитві зцілення я відчула, що Святий Дух сам до мене промовляє. Тепер я вже не боюся і зрозуміла, що всі ці сумніви були від злого. Читаю Біблію і до мене прийшов душевний спокій, радість та впевненість. Я більше ціню життя, усміхаюся, молюся і не маю страху проповідувати. Не боюся сповідатися, більше довіряю Богові і сяю любов'ю до Нього!

23

ХРИСТИНА МАКСИМЕЦЬ

15 років

Я вважаю, що мені пощастило, бо виросла у християнській сім'ї. Кожної неділі ходила до церкви, але в будні дні зовсім не приділяла часу Богові. Я думала, що це правильно. Однак, як виявляється, це зовсім не так, бо неможливо служити двом панам.

Коли дорослішала, то поступово почала усвідомлювати, що Бог є дуже важливим у моєму житті. А зрозуміти те, що Господь мій Друг, що Він мене дуже любить і життя Своє не пожалів задля усіх людей, допоміг мені курс «Руах».

Я почала більше приділяти часу для Бога, молитися і позбулася багатьох шкідливих звичок, які заважали мені. Стараюся робити людям добро. Я зрозуміла, що Бог завжди поруч і дійсно нас любить, готовий нам допомогти в будь-який час. Тепер я можу з Ним вільно говорити, розказувати Йому свої проблеми і покладатися на Нього.

Вважаю, що «Руах» – чудовий курс, який зміцнив мою віру в Бога і допомагає молоді стати на правильний шлях, знайти нових і надійних друзів та гарно провести свій час. Тут багато хороших людей, які завжди дуже веселі, позитивні і добрі. Цей курс допоміг мені більше дізнатися про Бога і зрозуміти, що християнство зовсім не є нудним, а навпаки – радісним!

24

ЮЛІЯ РУБЕЛЬ

15 років

До курсу «Руах» я молилася, ходила до церкви, але Служби Божої не слухала, бо часто думала про щось інше. Тепер я пізнала Бога, почала краще молитися і робити більше добра, перестала говорити погані слова. Зараз приділяю більше уваги для Бога. Я зрозуміла, що Господь любить мене і я можу щиро говорити до Нього. Він завжди відчинить двері, коли хтось постукає до Нього.

Християнство – це не скучно. Тут я знайшла справжніх друзів, які люблять мене просто так, ні за що. Добре, що не послухала тих, які мене відмовляли туди йти. Дякую тим людям, які створили цей курс!

Я ходив до церкви тільки на Великдень. Одна з причин, чому я прийшов на «Руах», бо на листівці було написано: «безплатний чай та печиво». Поступово мені тут сподобалось, особливо солодке, яке приносила Наталя, мої аніматори, сценки, молитва прослави і багато іншого.

Я вперше посповідався і прийняв Святе Причастя. Почав більше вірити в Бога. Раніше я не поважав старших, а також дівчат, тепер став добрим і чесним, перестав матюкатися і ображатися. Колись був замкнутий, а зараз відкритий до людей.

Коли зійшов Святий Дух і всі почали падати, плакати, то я спочатку налякався. А потім в мені загорівся вогонь і я дістав полегшення. Мені дуже сподобалась ця молитва про вилиття Святого Духа, а також молитва за звільнення від родового прокляття.

Моє життя докорінно змінилося після курсу «Руах». Туди мене привела моя подруга Мартуся Перхач, із якою ми разом навчаємося в одній групі музичного училища. Марта мені пропонувала ще раніше ходити на курс «Альфа», але завжди знаходилися причини не йти.

Я виросла в побожній сім'ї. Крім мене є ще двоє старших братів. Нам з дитинства батьки прищеплювали любов до Бога. З часом я починала розуміти, що нічого не роблю для того, щоб бути близько до Бога, потихеньку віддаляючись від Нього. Батьки спонукали піти до Сповіді, але я навідріз відмовлялася, кажучи: до церкви ходити буду, але сповідатися не хочу. Після цього в мене почалися певні сумніви у вірі. Я почала вести по-

ганий спосіб життя – випивала, палила цигарки, завжди була душею всіх компаній. І мене це влаштовувало.

Згодом я почала розуміти, що чогось у моєму житті не вислизає, і це тривало довгий час. Якраз тоді відновилися заняття в Школі, яку Марта так рекламувала. Але цього разу вона вже не хотіла пропонувати, бо думала, що в її сторону полетить чергова «відмазка», та все-таки вона ризикнула і я погодилась.

Потрапила на конференцію, під час якої на дуже влучних прикладах розповідали про важливість Сповіді та Причастя. Ось тоді мене зачепило, і я задумалася про Сповідь. Коли прийшла додому, то почала багато думати про всі гріхи, яких допускалася впродовж усього життя. Я зрозуміла, що більшість моїх попередніх сповідей були не до кінця щирими. Мене це все почало мучити і я захотіла висповідатися.

Після Сповіді стало одразу ж легко і весело на душі. Я почала більше зауважувати гріхи людей, які мене оточували. Мені аж вуха різали ті погані слова і обмовляння.

Я вже не могла дочекатися наступних зустрічей з новими друзями. Але одного разу на тиждень мені стало мало, і я почала одразу ходити до спільноти «Благословення» та до Школи Марії в УКУ. Мене присмоктало як губку. І Господь відразу почав діяти в моєму житті. Я перестала боятися, позбулася поганих звичок і стала м'якшою у спілкуванні, бо до цього могла дуже різко відповідати людям, зрозуміла багато речей, які до того здавалися мені неосяжними. Після тримісячного курсу ми поїхали до монастиря у Більшівці, де прожили аж три чудові та неповторні дні. Люди просто відключалися від усіх своїх повсякденних проблем і були весь час з Богом. Упродовж цих трьох днів нам багато розповідали про Святого Духа та Його дари.

Під час молитви прийняття Святого Духа люди ставали немов п'яні. Одні стояли відчуючи велику радість, а інші падали. Особисто я відчула велике тепло в тілі, ніби мене наповнило щось таке гаряче, просто неймовірне. У ці хвилини я не могла стримати сліз, стала ніби малою дитиною.

Коли наді мною молилася аніматорка, то в неї було видіння. Ісус обіймав мене сильно й говорив такі слова: «Не бійся, дитинко моя, Я тебе не покину!»

Ці слова мене настільки вразили, що я наче знову народилася на світ. І ось коли я відійшла від аніматорів і далі промовляла молитву, то в моїй голові прозвучали дивні три слова. Я почала їх голосно повторювати. Дивне це все... Людському розуму не зрозуміле. Можливо, це сам Святий Дух промовляв через мої уста. Але це відчуття було дуже приємним, коли я із середини вибухала від цього тепла, немовби наповнилась кип'ятком. Сильно плакала, відчувала Божу присутність і отримала дар мов. Ось так я прийняла Святого Духа у своє життя, який зблизив усіх нас. Багато людей завдяки реколекціям краще познайомилися з Богом і знайшли чимало друзів.

Бог насправді робить великі чуда, коли людина приймає Його і відкриває своє серце для Нього. Один з моїх старших братів упродовж восьми років був наркозалежним. Батьки звернулися до медиків. Після першого курсу лікування він знову почав колотися. Потім були інші реабілітаційні центри. Брат то не вживав наркотиків, то знову зривався. І це тривало два роки.

Відколи я навернулася і почала ходити до спільноти, відкрилася Богові, то дуже багато за нього молилася. Молилися й усі мої близькі та друзі і Бог допоміг нам. Божими силами мій братик поборов дію злого духа, який намагався не випустити його з-під свого впливу. В ньому відбувалася страшна внутрішня боротьба між добром і злом. І все ж таки за власним бажанням він поїхав до християнської спільноти у Польщу, де проходить складний для нього шлях до одужання.

Гріх веде до хвороби душі, а хвороба далі веде до гріха. На прикладі мого брата я бачу, як хороші, успішні хлопці та дівчата підпадають під гріх, і злий дух опановує ними, веде їх у безодню. Тому я впевнена, що лише силою молитви ми можемо побороти гріх і ті хвороби, які він породжує.

Я жила, як усі люди, – ходила до церкви, молилася і вважала, що у мене все добре і більше мені не потрібно. Однак, в один момент я усвідомила, що пропустила щось і тому хочу змінити своє життя. В цьому мені допоможе лише Бог. Саме на курсі «Руах» і реколекціях я відчула, як ніколи, що Бог є близько і так сильно любить мене. Проблеми, які мене турбували, відійшли, змінилося моє ставлення до людей – я почала їх любити, навіть тих, до кого відчуттів, як таких, не було.

На молитві за вилиття Святого Духа моє серце наповнилось небесною любов'ю, щастям і миром. У цей момент я зрозуміла, що Божа любов є неймовірна і з нею ніщо не зрівняється. Хотілося просто бігати і кричати про Його любов і радість, яка була в моєму серці. Це було просто неймовірно!

Я зрозуміла, що Бог любить мене понад усе. У моєму житті все буде так, як того хоче Господь. Знаю, що лише Він допоможе мені у всіх моїх справах. Треба тільки віддати все своє життя Йому і я буду щаслива. Які б труднощі не випали мені, з Богом подолаю все. Я дякую Господу, що Він дав мені життя з усіма тими випробуваннями і радощами. Дякую за те, яка я є!

Перші свої кроки я розпочав на молодіжному курсі «Альфа». Все ж злий не давав мені навертатись до Бога. Але вийшло так, що Господня сила перемогла, і я знову прийшов на молодіжний курс «Руах». І думаю, що неспроста. Поступово мені тут почало подобатись, я довідався багато нового і цікавого для себе.

Після реколекцій моя віра укріпилась. Я відчув полегшення, щастя і любов Божу, добро і спокій, став ближчим до Госпо-

да і частіше молюся. Відмовився від багатьох поганих звичок. Перший раз у своєму житті взяв Біблію. Раджу всім пройти цей курс. Повірте, не пошкодуєте!

29

НАСТЯ МИХАЛЯК

17 років

*Пустіть дітей! Не бороніть їм
приходити до Мене, бо таких
Царство Небесне (Мт 19:14).*

Зростаючи в релігійній сім'ї, я постійно відчувала Божу присутність. У мене завжди було бажання бути поруч з Ним, бо коли я з Богом, мені на серці спокійно, стаю сильнішою у вчинках, а грішити у мене навіть немає бажання, завжди хочеться творити добро.

Я належу до щасливих людей і вдячна Богові за дар життя. Мене мама народила сьомою дитиною, а всіх нас дев'ять. Я із розумінням ставлюся до дару життя і відчуваю, що повинна за все дякувати, навіть за те, що мені не виходить, або не так стається, як я хочу.

Дякую Богові за все, що Він створив, за прекрасну природу, завжди хочеться за це прославляти Його. У нашій сім'ї постійно перебуває любов, один одного вчимо бути праведними.

Але й бували важкі ситуації. Рік тому я попала під поганий вплив своєї колишньої подруги. Перебуваючи поруч з нею, я забувала про Бога, почала більше грішити, шукала різні утіхи для себе.

Пройшов час і моє серце відчуло, що я не така щаслива, як це було колись. Але все минуло на курсі «Руах». Туди прийшла я не сама, оскільки була трохи сором'язливою, то взяла із собою двох братчиків – Іванка та Ігорчика. Там я щиро покалася, вірю, що Господь пробачив мені. Я вдячна Богові, що привів мене на чудовий курс «Руах»!

Перше враження, коли потрапила на спільноту, було неймовірне. Мені дуже сподобалася молитва прослави. Ці пісні чудові. Був момент, коли я могла поговорити з Господом про те, що відчуваю на душі.

Після «Руаху» я побачила як у деяких людей засяяли очі, наповнені любов'ю. Групки ділення я не дуже сприймала, оскільки знала, що йду дізнаватися про Бога на конференціях. Але через деякий час я усвідомила, що помилялася, бо перебуваючи в групці, я навчилася добре висловлювати свою думку і не боятися. Також відчувала, наскільки сильно люди хочуть подарувати свою любов.

Незабутнім моментом щастя було прийняття Святого Духа. Я відчувала Божу любов і тепло настільки сильно, що чогось подібного не мала ніколи в житті. Також відчула Божу присутність і підтримку. Я навіть не могла подумати, що вийду розказувати своє свідчення, але вірила в Бога, що Він перебуватиме поруч зі мною. На реколекціях я забула про свої проблеми, вони мене не тривожили. З цим місцем важко було прощатися, оскільки такі почуття були вперше.

Я стала доброю людиною і повністю довірилася Богові. Повірила в Нього по-справжньому, стараюся менше грішити і полюбила людей, яким не могла простити.

На спільноті я знайшла собі нових друзів і вони просто чудові. Ці люди переживають за тебе, люблять і в будь-який час вислухають. Сподобалась мені одна відповідь людини із цієї спільноти. Коли я переживала про своє майбутнє навчання, людина мене підтримала просто і красиво: «Бозя тобі допоможе поступити». І мені одразу стало спокійно на душі.

Я дякую Богіві, що саме таких друзів Він мені подарував. Хочу кожному побажати відкривати свої серця для Господа, з Ним ви будете відчувати себе щасливими. Навіть коли вам буде сумно, у вас буде сяяти усмішка, бо знаєте, що Господь вас не покине. Бог завжди чекає на вас!

Моє життя змінилося! До цього я ходила майже кожної неділі до церкви, два рази на рік сповідалася і вважала себе доброю християнкою. Однак на реколекціях, де нам говорили про Святого Духа, я відчула Господа дуже близько, відчула Його присутність і зрозуміла, що до цього я не знала Бога. Це було таке незвичайне відчуття, ніби я потрапила в рай. А «метеликів» на животі я відчуваю ще й досі.

Зараз я радію життю, незважаючи на проблеми, і щоб не сталося, я знаю, що Господь завжди зі мною, Він ніколи не покине мене. Раніше, будучи на Літургії, я чекала, коли вона швидше закінчиться, і з чистою совістю йшла з храму. Зараз я хочу ходити до церкви кожного дня. Мені дуже добре у Божому храмі і я відчуваю, що прийшла додому.

Я вважала себе християнкою, молилась, ходила до церкви, завжди у Бога щось просила і ніколи не славилася Його, а коли прийняла Святого Духа, то зрозуміла, що я зовсім не молилась. Зараз я безмежно вдячна Господу, що Він зіслав на мене Свою благодать, що покликав мене служити Йому і дав для цього сили. З кожною новою зустріччю мені все більше хотілось приходити знов і знов. Я все більше зближувалась з Господом і відчувала Його.

Якось перед спільною молитвою у мене розболівся живіт, потемніло в очах, паморочилось у голові. Я дуже засмутилась, адже чекала цього моменту так довго і з нетерпінням. Почала просити Бога забрати цей біль, тому що хочу прийняти Святого Духа. І Господь змилосердився наді мною! Він

забрав мій біль. Це було для мене великим чудом. Бог мене благословив!

Я прийняла Святого Духа і пережила неймовірні відчуття. Яка велика милість Божя! Я переборола свій страх і відчула блаженство. Дух Святий наповнив мене. Увійшов у моє життя і повністю його змінив. Це були найкращі в світі вихідні дні мого життя. Щиро вдячна всім, хто за мене молився, хто мене підтримував, вдячна Господу, що Він наділив цих людей такою ласкою, щоб вони йшли за Ним і служили людям. Яка це радість зцілитися, жити з Богом і йти за Його правдою!

Після курсу «Руах» моє життя змінилося кардинально. Я відмовилась від гріха. Звичайно, відразу не можу перебороти всі гріхи, але поступово Господь допомагає мені їх подолати. У моїй сім'ї стаються переміни. Я стараюся повернути рідних до Бога. А ще змінився мій характер. Колись я думала, що це неможливо, але для Бога усе можливо. Я в цьому пересвідчилася. Також змінилися мої відносини з Богом. Тепер я відчуваю Його любов і як Він діє у моєму житті. Все більше і більше дізнаюся про Нього і пізнаю Його.

32

ІВАНКА ГОТРА

16 років

Відколи я почала ходити на молодіжний курс «Руах», то зрозуміла, що Ісус насправді може бути і Братом, який захистить, і Другом, який підтримає і дасть пораду у важкі хвилини, допоможе подолати будь-які труднощі. Я почала пізнавати Бога у всьому, довіряючи всі свої буденні справи, сім'ю, друзів, навчання, проблеми, які я не могла сама вирішити. Довіряла Богові – і Він допомагав. У моєму серці стало набагато тепліше.

Саме тоді, коли я зрозуміла, що без Бога я ніхто, мені почало багато що виходити. Я отримувала те, чого найбільше праг-

нула, і мрії збувалися. Намагалася прощати і розуміти людей, бо хто із нас у житті не помиляється. Бог нам усім пробачає та любить усіх. А чому ми не повинні так чинити? І я, і ми всі маємо дотримуватись однієї із найголовніших заповідей: «Люби ближнього свого, як себе самого».

До курсу «Руах» я ходила до церкви, бо виросла у християнській сім'ї. Знала, що Бог існує і допомагає нам, що Він сотворив цей прекрасний світ і дав мені життя, але не цінила цього. Кожного вечора і ранку молилася, але чи насправді ця молитва була щирою? Так, я була християнкою, але, як кажуть, «в лапках».

Після курсу «Руах» я стала добрішою, покращились стосунки з батьками. Вони стали відноситися до мене з більшою любов'ю. Мої друзі часто не розуміють мене, коли я говорю про Бога. Зазвичай думають, що я потрапила в якусь секту. Цей курс змінив мої відносини з братом. Вони стали спокійнішими, він почав краще ставитися до мене і розуміти мене з півслова. Я дуже рада, що прийшла на цей курс і ні на секунду про це не жалію, бо знайшла класних друзів. Сталося багато змін і чудес, відколи я прийняла Бога в своє серце.

Я зрозуміла, що Бог є справжня любов і Він мене любить завжди. Дуже вдячна людям, які допомогли мені зрозуміти, що тільки Господь може спасти, і лише Він може дати все, що нам потрібно. Я дякую їм за те, що допомогли мені знайти себе і підштовхнули мене до Бога. Вони знайшли Господа у своєму серці і допомагають іншим знайти Його. Особливо це потрібно сьогодні для молодих, які виростають серед різних спокус. Спільнота стала для мене родиною, справжніми друзями, тому що люблять мене не за щось, а просто так допомагають і підтримують. Курс «Руах» допоміг мені знайти правильний шлях, яким я буду йти до кінця.

До церкви ходжу з дитинства, бо так мене привчили батьки. Розумію, що це обов'язок кожного християнина. Я співаю у церковному хорі. На курс «Руах» мене запросила моя подруга Оля, вона ж і однокласниця. Навіть не задумуючись, погодилась туди прийти. Пригадалось, як рік тому в нашій церкві Вознесіння Господнього якийсь чоловік, мабуть Роман Волошин, роздавав листівочки із запрошенням на курс «Альфа». Я загубила запрошення і не пішла.

Зараз я дуже рада, що нарешті сюди потрапила. Цей курс мене сильно змінив. Я стала більше спілкуватися з Богом наживо, а не тільки молитвами, які знаю напам'ять. Господь дав мені більше наснаги і навчив радіти кожній хвилині мого життя, нести іншим людям радість. Коли ми приймали Святого Духа, то я плакала, але водночас відчувала легкість на душі, окриленість і душевний спокій, велику радість і тепло. Зрозуміла, що Бог мене любить. Я дуже хотіла би, щоб побільше людей відвідали такий курс, адже життя з Богом – це справжнє щастя!

У мене були сумніви щодо «Руаху», бо коли я вперше потрапив на такий молодіжний курс, то не знав, як насправді можна так сильно любити Бога і бути самим собою. Однак якась сила мене сюди притягала, і в якийсь момент я зрозумів, що маю бути тут. Мені дуже сподобались конференції і групки ділення. Я ніколи не думав, що можна з людьми мати настільки відкрите серце.

Під час реколекцій у п'ятницю була молитва Тезе і я роздумував, що перетерпів Ісус, двигаючи свій хрест із терновим

вінком на голові. Я відчув, як у мене стиснулось серце і заболіло в грудях. Упевнений, що Господь дав мені відчуття на якусь мить той біль, який переносив Ісус.

Коли ми приймали дари Святого Духа, то не відчував страху, однак була якась невпевненість: чи я заслуговую на якийсь із семи дарів. Під час молитви мене почало трусити і я відчув слабкість, мурашки по тілу, аж весь спітнів. У голові робилися незрозумілі речі, я був ніби в тумані. Великий приплив емоцій, радість і бажання добра. Коли зійшов на мене Святий Дух, то я відчув настільки велику Божу любов і Його присутність, що цього відчуття не можу передати. Господь був дуже близько, ніби увійшов у моє серце.

Пишу це свідчення і мене й досі переповнює радість, усвідомлення, що Бог зі мною. Я прокидаюся вранці з думкою про Небесного Батька і засинаю з нею. У мене непереборне бажання молитися. Я перестав вживати алкогольні напої, у моєму житті з'явилося більше любові, перестав матюкатися (майже). Батьки дивуються, що з нами сталося, бо ми ніколи із сестрою не були такими дружелюбними, ввічливими, щирими, завжди сварились через найменші дрібнички.

Я хочу подякувати отцю Ігорю, який нас усіх підтримував, за нас радів, як мала дитина. Дай йому, Господи, Твоє благословення у його добрих справах!

35

АНЯ ДОВГАНИК

14 років

На молодіжному курсі «Руах» я дізналася більше про Божу любов, як Господь нас любить і про кожного піклується. Під час прийняття Святого Духа по тілу ніби бігали мурашки, а ноги дуже підкошувалися. Я пережила велику радість і тепло в душі. Ніколи не забуду того відчуття.

Після реколекцій моє життя змінилося в кращу сторону. Погані звички одразу відлетіли. Я стала ближчою до Бога, почала частіше молитися, ходити до церкви і читати Біблію. А ще, відколи я почала ходити на «Руах», багато змінилося в сім'ї. Мене почали розуміти батьки, а головне – брат, з яким я раніше дуже сварилася, а тепер в нас налагодилися стосунки.

36**ХРИСТИНА БУЧКО****20 років**

Прийти на курс «Руах» змусила мене мама. Я категорично відмовлялась, говорила, що не піду туди, бо мені там не буде цікаво. Але так сталося, що я все ж туди потрапила. Моєму здивуванню не було меж: всі щасливі, усміхнені, доброзичливі. До того я жила звичайним життям: ходила кожної неділі до церкви, молилася зранку і ввечері. Це було як звичка. Я знала, що так має бути. Але для чого це все – навіть не задумувалась. Помінялось моє мислення, коли я поїхала на реколекції. Там я справді зрозуміла, що не дарма сюди ходжу, що стала іншою. Це зауважують мої близькі і друзі.

Вісім років тому у моїй родині сталося чудо. Мій троюрідний брат був у комі. Він народився з двома пороками серця. Лікарі йому визначили лічені дні життя. У цей час моя і його бабуся поїхали до о. Василя Вороновського. Отець сказав, що і сам дуже хворий, лікарі заборонили йому ходити і тому нікуди поїхати не зможе, але все в Божих руках. Моя бабуся все ж не відступала. Через деякий час отець вийшов, і всі разом поїхали до лікарні.

У реанімацію впустили тільки отця Вороновського. Медсестра пізніше розказала, що коли отець молився над братом, то він відкрив очі. Священик, вийшовши, запевнив, що хлопець житиме. Через якийсь час брата повезли в Америку на лікування.

Слава Богу він зараз вчиться, розвивається, як всі інші діти, і старається не згадувати цей рік, який пройшов без нього.

37

ВОЛОДЯ ГУЛЬГУН

20 років

Курс «Руах» дуже змінив моє життя. Про нього я дізнався від одноклассника. Через те, що я не хотів його засмучувати і ображати, то й погодився піти. На першій зустрічі був трохи здивований, і подумав: куди я потрапив, навіщо це мені?

Поступово почало подобатись, особливо на конференціях, де ми дізналися, що Господь створив людей на Свою подобу, має для нас щасливу долю і бажає нам тільки добра. Я був на реколекціях, і ніколи про це не пошкодую. Протягом трьох днів я зрозумів, що Бог підготував для кожного з нас найкращі дари. Їх потрібно лише попросити.

Коли на мене зійшов Святий Дух, то я відчув тепло всередині, а з моєї душі щез сильний біль та неспокій, зникла депресія. Я став добріший і спокійніший, менше сквернословлю. Батьки також помітили в мені позитивні зміни. Тепер в мене з ними гарні стосунки і немає конфліктів. До початку курсу я дуже часто сварився з мамою, а тепер все змінилося. Я став більше молитися і читати Біблію. Бог є і Він завжди хоче нам допомогти. Я зрозумів, що за все потрібно дякувати Богові.

38

СОФІЯ КАРПІВ

16 років

Я вірю в Бога і знайома з Відновою у Святому Дусі вже три роки. Завжди відчувала потребу бути з Господом і сприймати

серцем Його присутність. Я мешкала в Івано-Франківську до 15-ти років. У мене була чудова сім'я, церква, спільнота. Я себе прекрасно почувала в цьому середовищі.

Цього року я переїхала до Львова й була дуже щаслива, та одночасно лишилася без усього, що в мене було вдома – друзів, рідної спільноти, християнського середовища. Почала шукати те, чого мені не вистачало – духовного підкріплення. Людині важко втримати християнський дух у повсякденному житті. Дуже легко розхолодитися і втратити мир та радість, яку дає Бог.

Я зраділа, коли почула про курс «Руах». Це така маленька оаза, в якій серед напруженого тижня можна набратися сили й радості, почути відповіді на запитання, які тебе давно хвилювали. Я зрозуміла, що однієї Літургії на тиждень дуже мало. Тут дають поради і настанови до життя. Вчать краще пізнавати Святе Письмо і чути голос Бога у своєму житті.

На реколекціях у монастирі я по-справжньому відчула присутність Бога. До мене прийшов Святий Дух. Так ніжно, як мама. Я відчула Його мир, радість і спрагу до життя. Після науки Олега Андрушківа я краще дізналася про дар мов. Якраз те, що мені дуже було потрібно.

Курс «Руах» дав мені розуміння багатьох речей. Я почала свідчити про Бога в коледжі і не залежати від думки інших. Це чудово – розуміти потребу Бога у своєму житті. Я знайшла той мир і радість, які були у мене в Івано-Франківську. Курс «Руах» зробив важливий внесок у моє життя!

Загалом я вважала себе щасливою, адже мала хороших друзів і чудову сім'ю. Добре вчилась, гуляла, веселилась. Чого

мені ще не вистачає? – завжди думала я. Однак попри те, що все було добре, у мене з'являлось відчуття, що все-таки щось не так. Отож, почала шукати себе у гучних компаніях і серед крутизни. Пошуки були довгими і виявилися марними, бо отримала одні розчарування і знову смуток.

Та одного разу мені запропонували відвідати курс «Руах». Слава Богу, що я туди потрапила і ніколи за це не пошкодую. Саме тут зрозуміла, що прагнула Божої любові і Господньої присутності в моїй душі кожної хвилини. Я по-новому відкрила для себе Бога, почала жити з Господом, чого не робила раніше, і по-іншому дивитися на світ. Тепер я по-справжньому щаслива. Слава Богу!

40

КАТРУСЯ ЧУБ

13 років

*Моліться завжди в душі всякою
молитвою і благанням (Еф 6:18).*

До молодіжного курсу «Руах» я думала, що бути християнином – означає просто ходити до церкви у неділі і свята. Тепер моє розуміння християнства, Бога і взагалі людського існування дуже змінилося. Я дізналася багато речей, які перемінили мене. Почала молитися кожного вечора і читати Біблію, а також краще розуміти життя і за все бути вдячною Богові. Я стала менше грішити (сквернословити, брехати і т. п.).

На курсі «Руах» мені подобається все, але найбільше – молитва прослави, бо ще з дитинства я люблю співати. Дуже важливо те, що тут я можу бути такою, як є насправді. Зрозуміла, що Бог є добрий і любить всіх не за щось, а просто так. Навіть найбільший грішник може прийти до Бога і Він його прийме.

Про реколекції у Більшівцях мені ще раніше розказували подруги. Однак коли я сама туди поїхала, то це повністю перевершило всі їхні слова. На мене зійшов Святий Дух і це стало найкращою подією у моєму житті. Я просто не знаю як це передати, але це було неймовірно круто!

Також я отримала дар зцілення. Я дуже-дуже хотіла його і просила. Буквально відразу ж після прийняття відчула сильне натхнення молитися за зцілення одного мого знайомого. Коли вже сиділа в автобусі, то думала, щоб якнайшвидше дістатися додому, побачити його і помолитися за зцілення від болю в шії. Все вдалося: він був оздоровлений. Пізніше я відчувала таку тягу до багатьох людей і Господь зцілював їх – від зубного болю, хвороби горла та інших. Я вірю, що Бог дав мені цей дар не просто так, я знаю – у Нього є великий план на моє життя і на цей дар.

41**ОРЕСТ САРАБУН****21 рік**

Реколекції Святого Духа спочатку сприймалися насторожено, однак у глибині душі це щось було незбагненне і бажане. Саме тут відчув живого Бога – це було сильне відчуття радості та любові. Таке враження, що ти обійняв би усіх і все, і це без користі для себе!

З'явилось дуже велике бажання молитися, дякувати Богові, прославляти Його. Я кинув курити, матюкатися, менше вживаю алкоголю. Саме тут я зрозумів ту велику Божу любов до нас – і тому вирішив йти за Господом, нехай Він мене веде!

У моєму житті Бог вийшов на перше місце. Я почав молитися часто і щиріше, зрозумів, що з Богом можна спілкуватися і Він завжди готовий тобі допомогти. Коли на мене зійшов Святий Дух, то я відчув величезну радість, тепло, любов до Бога та всіх інших, бажання безперестанно молитися і славити Бога.

*Пустить дітей приходити до
Мене, не боронить їм: таких
бо Царство Боже. Істинно кажу вам:
Хто Царства Божого не прийме,
як дитина, – не ввійде до нього.
І обнявши їх, поклав на них руки
і благословив їх (Мр 10:14-16).*

Про курс «Руах» я багато чула від своєї сестри, яка запрошувала мене туди. Однак я чомусь її не слухала. Одного вечора, коли поверталася додому, якимось по-особливому призадумалася над своїм життям. Тут несподівано мені дали візитку з курсу «Руах». І це було те, що мені потрібно.

На першій зустрічі мені сподобалася молитва прослави. На ній я відчула якусь особливу любов. Розповіді про Бога і цікаві відео допомогли багато чого мені зрозуміти. Після «Руаху» я навчилася пробачати і стараюсь ніколи не сваритися. Я не вміла молитися. Завжди думала про те, що буде завтра, як у мене пройшов день, чи не забула що зробити. Тепер я молюся кожного дня і прославляю Бога. У мене змінилося ставлення до людей, змінилися відносини з Богом. Я набагато більше відчуваю Його любов і що Він мене веде. Я зрозуміла наскільки Ісус Христос постраждав за наші, а особливо мої гріхи. Тепер я можу розмовляти з Богом, вибачатися перед Ним і славити Його.

На молитві прослави я завжди боялася підняти руки, щоб прославити Бога або висловити свої прохання. Я боялася, а що про мене скажуть інші, що вони про мене подумають? На одній із молитов я зрозуміла, що диавол керує мною і не дозволяє мені це зробити. Я пересилила себе та підняла руки. Тоді відчула якусь легкість на душі, любов, доброту. Пізніше дізналася про реколекції. У мене одразу ж з'явилося бажання туди їхати.

Хоча й виникали труднощі, через які я могла туди й не потрапити, однак все вирішилось само собою.

Коли ми приймали Святого Духа, у мене виникли приємні відчуття. Я мала хворі очі, але Бог зцілив мене. Після цього я відчула полегшення. Це було чудово! Я назавжди запам'ятаю цю поїздку.

43

ОЛЯ ЗАРЕМБА

15 років

Моє життя до «Руаху» було таким, як у більшості християн. Я молилася, ходила до церкви, до сповіді, але ніколи не відчувала якоїсь особливої любові до Бога. Завжди думала, навіщо мені жити праведним життям, у мене ще все попереду. Я завжди встигну прийти до Бога, повернутись і розпочати жити праведно. Але вже після першої конференції зрозуміла, що не знаю волі Божої, не знаю коли Бог забере мене з життя. Це може статися вже сьогодні, завтра, за декілька хвилин чи секунд. Тоді я поставила собі запитання: чи готова я до цього? Мені захотілося змінити своє життя. Звичайно, було дуже не легко позбутися своїх гріхів, які так сильно в'їлися в моє серце. А на молитвах прослави відчувала лише порожнечу.

Я сподівалася, що все змінять реколекції. Як тільки вирішила їхати, то в мене з'явилося дуже багато перешкод. Але все ж таки я зважилася, і тепер ніколи про це не пошкодую. Вже з перших хвилин я зрозуміла, що ці три дні будуть незабутніми. І справді, я познайомилася з багатьма цікавими і життєрадісними людьми, які до мене гарно ставилися. Мене переповнювали емоції.

Коли на мене зійшов Святий Дух, то я мала дуже сильний душевний біль. В мені все ніби стиснулося. Я ще ніколи не відчувала такого болю. Хотілося все кинути й закритися від усього світу. Єдине, що допомагало, це молитва.

Наступного дня була молитва за зцілення. Я розуміла, що це мій останній шанс. Уже не було страху, просто молилася і просила в Бога допомоги. Раптом я відчула в собі тепло і силу. Зрозуміла, що все буде добре. Господь торкнувся мого серця і я нарешті пізнала Божу любов, якої не мала до цього. В мені загорівся вогонь радості й любові. Я була щаслива!!! Вперше в мене з'явилося бажання молитися і служити Богові.

Курс «Руах» повністю змінив моє життя. Тепер я розумію, що немає нічого важливішого, крім Бога. Звичайно, я хочу подякувати всім аніматорам, які так багато зробили для переміни мого життя. Тепер, коли все добре, я хочу подякувати отцю Ігорю, який молився над моєю сестрою. Та насамперед дякую Тобі, наш Боже! Нарешті, Ти в мені!!!

* * *

У моєї сестри Тані рік тому виявили хворобу очей. Перед тим у неї був крововилив, який пізніше дав ускладнення. Повіки у неї постійно були червоні, і вона взагалі не могла дивитися на світло. Лікарі точного діагнозу не могли поставити. Їй призначали різноманітні процедури, ліки, але ніщо не допомагало. Медики казали, що поступово зір почне падати. Ніхто не знав, що робити, де шукати причини хвороби і виходу з неї. А найгірше те, що ніхто із нас навіть не подумав просити допомоги у Бога. Ми зрозуміли це, коли поїхали на реколекції.

То були незабутні емоції, які кожен з нас запам'ятає на все життя, бо в нашому житті сталися кардинальні зміни. Під час молитви кожен пізнав особливу любов Бога. Ось як про це говорить моя сестра: «Я відчувала сильну радість. Моє серце переповнювалось любов'ю до Бога. Господь у мені! Я знала це. І все, що було потрібно для зцілення – щира молитва і віра. Після повернення до кімнати, усі побачили справжнє диво – мої очі більше не були червоними. Я змогла знову спокійно, без напруження дивитися на світло».

У Львові моя сестра ще тиждень проходила курс лікування. І вже після останнього обстеження лікаря покликала нас у ка-

бінет. Вона була чимось здивована і при цьому запитала, що ми робили. Таня сказала, що пройшла весь курс лікування. «Однак такого миттєвого результату не могло бути», – здивувалася лікарка. Тоді ми розповіли про «Руах». У неї виступили сльози на очах і вона сказала: «У цьому світі все – і медицина, і різні винаходи – безсилі перед Богом».

44

СОФІЯ ЖИЛИЧ

16 років

Я не можу поділитись багатим досвідом вживання алкоголю, куріння чи розпусного життя. Багато хто скаже: «Воно й на краще». Та змісту в моєму житті від цих слів не побільшало б. З дитинства росла у цілком добрій сім'ї, виховували мене у християнському дусі. Та чи була я щасливою?

На «Руах» пішла, чесно кажучи, заради цікавості, більше, аби знайти нових друзів, ніж Бога. Мною керувало бажання гарно проводити вільний час і в колі людей, які приймуть мене такою, якою я є, зрозуміють та підтримають. Всі мої плани перекреслила вже перша зустріч. На молитві прослави я відчула таку неймовірну радість, таку живу присутність Бога, якої жодного разу не мала у храмі чи під час молитви.

«Руах» став для мене наче наркотик. Я хотіла ще і ще того відчуття. Та з часом молитви, на мою думку, ставали менш потужними та вражаючими, і відвідувати курс я продовжувала заради конференцій та групок. Незважаючи на це, потайки мріяла знову пережити певні емоції, як і тоді, вперше. І моя мрія таки збулася.

Три дні, які я провела на реколекціях, справді були неповторними. Багато несподіванок та незабутніх моментів: молитва Тезе, цікаві конференції, молитва прослави, гра «таємний друг» та інше. Проте найбільш яскравою та пам'ятною була

молитва прийняття Святого Духа. Це було просто неймовірне відчуття! Спершу я ридала, картаючи себе за свої гріхи, якими так сильно ображала Бога. Під час молитви я впала в Дусі, а після неї продовжувала плакати і обіймати людей, які знаходилися поруч. На цій молитві я по всьому тілі відчула потужне тепло та легкість всередині.

Я знала, що ця молитва буде якоюсь особливою, але не думала, що настільки. Сльози покаяння, дружні обійми. Я була вражена до глибини душі. Вважаю, що таке варто пережити кожному, бо цього не передати словами. Це було чудово!

Завдяки цьому курсу я відчула присутність живого Бога. Він став моїм найкращим Другом та Порадником. З Господом мені нічого не страшно. Він завжди підтримує мене та вислуховує мої прохання. Я стала ближчою до Бога, більш життєрадісною і відчуваю Його підтримку. Звісно, спокуси диявола чатують на мою душу, але я вірю в силу Господню і завжди прошу допомоги протистояти їм.

Я зрозуміла, що Бог живий, Він мене чує, любить і сповнює мої прохання. Дуже часто усвідомлюю, що Він справді є і ніколи мене не покине. А тому кожного дня стараюся дякувати Йому за все.

45

МАРІЧКА ЗАМРОЗ

15 років

Молодіжний курс «Руах» перевернув моє життя на 180 градусів. Коли прийшла на першу зустріч, то відразу відчула себе у своїй тарілці. Мені було дуже приємно, що чужі люди зустріли мене з любов'ю, усмішкою, на яку не завжди можна розраховувати навіть від близьких та рідних людей.

До курсу «Руах» я сприймала життя однобічно і жила у своє задоволення. Не можна сказати, що не вірила в Бога, але думки були зовсім про інше. Хотілось якнайшвидше здобути освіту,

повагу, мати славу і багато друзів – усе це було мірилом мого щастя. Хоч я виросла у християнській родині, і батьки з дитинства привчали мене молитися, ходити до церкви, читати Біблію, за що я дякую Богові, але це все було не більше, як обов'язок.

Моя сім'я – це найдорожче, що в мене є. Я можу поділитися з батьками найсокровеннішим, щоправда, між братом і мною виникали сварки через різні дурнички. Це дуже засмучувало моїх батьків, але я на це не зважала, допоки мій тато не потрапив у лікарню зі страшним діагнозом – інсульт.

Одразу ж пригадалось із «Руаху» про гріх, як він відбивається не тільки на мені, але й на моїх рідних. Тоді я зрозуміла, що не маю до кого звернутися, окрім Бога, і випросити у Нього ласки для мого тата, попросити вибачення за всі гріхи і за все те добре, що я не цінувала, коли мала.

У мене було дуже багато перешкод, щоб не поїхати на реколекції. Найперше – це складне фінансове становище, друге – сумніви, третє – страх перед чимось новим. Дякую Богові за те, що таки дозволив мені туди поїхати. Після прийняття Святого Духа я відчула неймовірну радість та велику Божу любов, дуже багато переосмислила і почала жити по-новому. Я перестала матюкатися і цілковито не вживаю алкоголь. Тепер мені простіше спілкуватися зі своїми батьками та рідними.

Дякую аніматорам, отцю Ігорю і тим людям, які так багато зробили, аби я зрозуміла, що без Бога моє життя неможливе. Тепер для мене Бог не тільки Батько, Отець і щось неосяжне та незрозуміле, а це мій справжній вірний, люблячий, щедрий і найкращий Друг. Він – мій Творець. Господь оберігає мене від усього злого, направляє на праведну дорогу і захищає від гріха та ніколи не залишить мене.

Я зрозуміла, що потрібно не тільки просити, а й дякувати. Якщо є випробування, то не потрібно нарікати на Бога, а лише дякувати, дякувати, дякувати! Тепер я маю велику підтримку, бо в мене з'явилося дуже багато друзів. Дякую всім за кожну секунду перебування на курсі «Руах»!

Бог дав мені можливість задуматися над своїм життям і шукати істину. Господь дав мені Марічку, і з нею я почав ходити до церкви. Одного разу після Служби Божої до рук потрапив листочок про «Руах». Я поділився бажанням відвідати цей курс з Марічкою та її сестрою. Вони з гарної християнської сім'ї і радо погодились на мою пропозицію. Ще перед тим ми часто ділилися один з одним своїми переживаннями, роздумували про ціль життя. Марічка часто згадувала про Бога і Господнє слово лунало у наших розмовах.

Ще до «Руаху» я відмовився від алкоголю і куріння. Однак вже після курсу до мене прийшло розуміння звідки взялося таке рішення. Я зрозумів, що все це – Бог. Господь почув мої думки, моє бажання жити краще і правильніше.

Завдяки «Руаху» я став значно ближчим до Бога і знайшов свою дорогу до Нього. Почав читати Біблію, щодня молюся і моя віра значно зміцніла. Я зрозумів як багато Бог вже зробив для мене і продовжує робити, помагає в тому, з чим не можу дати собі ради сам. Мені стало значно простіше допомагати людям, особливо батькам, керуючись тим, чого нас вчить Бог. Знаю, що Господь тут, біля мене, дивиться, спостерігає, як я пишу і що роблю кожної хвилини.

Дякую Богу і всім тим, через кого Він промовляв до мене. Здається, я знайшов той шлях, по якому ітиму в житті. Я зрозумів, що Бог постійно поруч і з Ним можна поговорити в будь-який час дня і ночі. Я став любити Бога і зрозумів, що Він любить мене.

До молодіжного курсу «Руах» моє життя було переповнене всілякого роду дурощами. Починаючи з 14 років, виріши-

ла бути дуже дорослою. Почала спілкуватись із старшими за мене хлопцями і дівчатами, які нічого доброго, як виявилось, мене не навчили. Відповідно вони вели інший спосіб життя, ніж я, що мені в них дуже подобалось, оскільки все, що було до знайомства з ними здавалось мені одноманітним, нудним, нецікавим і буденним.

Хотілось змін, тому з радістю ходила з ними на вечірки, а там без вагань випивала, оскільки без алкоголю не було хорошого настрою, щоб повеселитись. Після спиртного почались перші спроби паління, бо курили всі і виділялись з компанії не хотілось. Ще пізніше почала вживати ненормативну лексику, бо здавалось, що це круто. Думала тільки про те, щоб «класно» погуляти, про гроші і про те, щоб мене поважали друзі. Не можу сказати, що відчувала себе дуже щасливою, бо часто зраджувала своїм принципам. Через це нерідко відчувала себе самотньою.

До церкви ходила не досить часто. Не можу сказати, що зовсім не вірила в Бога, але могла декілька місяців пропускати Служби Божі. Якщо і ходила, то тільки через наполягання батьків. Під час відправи часто заглядала на годинник і чекала завершення Літургії. Молилась так, щоб просто відговорити певний набір слів.

На «Руах» мене покликала моя дуже хороша подруга Соломійка Кошик, яка вже два роки живе, глибоко віруючи в Бога. Вона мені часто розказувала про молодіжні християнські курси, про Бога, про сильну Господню любов до кожного з нас. Однак я не сприймала її слова серйозно, а тільки раділа за неї, що вона щаслива. При цьому думала, що все це не для мене, бо не зможу так, як вона все у собі змінити і попрощатись з друзями, з тим життям, до якого я звикла.

Впродовж перших трьох зустрічей вона кожного четверга з наполегливістю просила відвідати ці курси. Але кожного разу я знаходила різні виправдання, щоб нікуди не йти, бо вдома «файно» проводила час. Коли мала відбутись четверта зустріч,

то в мене виникло дуже сильне відчуття, яке спонукало мене піти на цю зустріч. Пам'ятаю, що падав сильний дощ і я хотіла повернутись назад, але ноги самі вели мене до храму.

Під час конференції я усвідомила, що останні чотири роки прожила даремно. Зрозуміла, що дуже багато втратила. Ці всі вечірки, алкоголь, цигарки, гроші, так звані друзі – це все було фальшивим. Ні, прожити так решту свого життя я не хочу!

Кожне слово, сказане під час конференції, мене зачепило. Відчула якесь полегшення, коли почали молитись. Зрозуміла, що Бог усіх безмежно любить, зцілює, ніколи не покине і дає нам те, чого самі просимо. Він пожертвував власним Сином Ісусом Христом заради нашого спасіння. Дає нам повну свободу і завжди готовий нас прийняти, вислухати і простити наші гріхи. Він створив нас, хоч і такими різними, але особливими. Господь нагороджує нас Своїми дарами і є найщедрішим, найдобрішим, наймилосерднішим.

Я зрозуміла, що з Богом можна відчувати себе по-справжньому щасливою і для цього не потрібно одягати маску, вдавати з себе невідомо кого. Просто треба жити так, як навчав Ісус.

На тій першій зустрічі ми приймали до свого серця Ісуса Христа. Тільки зараз усвідомлюю, що Господь хотів аби я прийшла цього вечора на конференцію і переосмислила все своє життя. За цей місяць в мене дуже багато змінилось: я відмовилась від алкоголю, назавжди і безповоротно сказала цигаркам «ні», перестала вживати ненормативну лексику і не допускаю в голову різні вульгарні думки. Стараюсь не обманювати і бути справжньою та щирою, любити не тільки своїх ближніх, але й ворогів. Намагаюсь позбутися всіх образ, злості, недоброзичливості, просто всього негативу, накопиченого мною за попередні роки. Я частіше сповідаюся і не соромлюся своєї віри, з радістю сприймаю кожний новий день і славлю Господа.

Тепер молитва приносить мені багато душевного позитиву, легкості, спокою, впевненості, а тому молюся по декілька разів на день. Зрозуміла, що таке особиста молитва, і тому попри

будь-яку зайнятість стараюсь виділяти на неї час, щоб просто поговорити з Богом. Щодня читаю Біблію і намагаюсь зрозуміти повчання Ісуса Христа. Тепер вже не пропускаю недільних Літургій і не соромлюсь того, що хочу завжди бути з Богом, не приховую своєї віри. Переконую своїх друзів, щоб почали жити, як справжні християни.

Також хочу засвідчити про зцілення мого рідного брата, який був наркозалежним. Протягом трьох останніх років він тільки те й робив, що приносив батькам душевний біль, страх і переживання. Він потрапив у дуже нехорошу компанію, в якій спочатку просто напивався, курив і не тільки тютюн, а й травичку, згодом підсів на гральні автомати і закинув навчання. Після чергової витівки обіцяв, що кине цю брудну справу і все налагодиться.

Однак буквально через декілька тижнів він знову зривався і брався за старе. Я любила свого брата і молилась Богові за те, аби він зрозумів, що так жити не можна, бо ті всі наркотики і гральні автомати – все погане. І не обов'язково закидатись таблетками, щоб відчувати кайф від життя. Адже можна бути щасливим і жити повноцінним життям без травки.

Я почала молитись всім серцем за брата і за його зцілення, за щирі усмішки на обличчях моїх батьків. Молилася з такою вірою, що те, чого проситиму, обов'язково здійсниться. Довірилась Господу. Він насправду почув мої прохання. Вже більше місяця мої батьки по-справжньому щасливі, а брат натомість перебуває в Москві на роботі. У нього все добре. Він нарешті збагнув, що жити треба зовсім по-іншому. Я знаю, що цього разу – це вже остаточно. Тепер також ходить до церкви.

Після прийняття Святого Духа і молитви за зцілення, постійно відчувала Божу присутність, Його любов і милосердя, благодать і легкість. Пережиті емоції назавжди закарбувались в моїй пам'яті. Я зрозуміла, яку жертву Господь приніс за моє життя і мою свободу. Тепер відчуваю Його дію у моєму житті, яке є безцінним. Бог створив мене такою, і саме такою мене любить.

Дуже вдячна усім, хто організував цей курс, який насправді змінює життя людей і відкриває очі на цей світ. Кожній людині, яка причетна до цього, хочеться сказати величезне і найщиріше спасибі!

48

ОЛЯ ШИМАНСЬКА

18 років

*Прокажуйте між собою вголос псалми й
гимни та духовні пісні, співайте
та прославляйте у серцях ваших
Господа і дякуйте за все завжди Богові й
Отцеві в ім'я Господа
нашого Ісуса Христа (Еф 5:19,20).*

Дорогий отче Ігорю, дякую Богу за те, що знаю Вас з самого дитинства. Пригадую, як Ви дарували нам посмішку і мені було приємно, а також моїм чотирьом братам. Ми Вас дуже любимо. З приємністю згадую своє дитинство, коли могла сидіти у Вас на руках і любила слухати, як Ви мені «цвірінькали»: хі-хі-хі!

Я була би не проти і зараз почути цей спів соловейка. Ще й досі не розумію, як Ви це робите і де живе ця пташка та що вона їсть? Надіюся, Ви мені подаруєте цього співучого соловейка. Мені було би приємно до сліз.

Хочу зробити Вам маленький подаруночок, це горнятко. Будете з нього пити гарячий чай і згадувати нашу сім'ю. Бажаю Вам духовного розвитку, багато посмішок і здоров'я. Не забувайте нас, пам'ятайте і моліться за всю нашу велику родину.

Після курсу «Руах» моє життя кардинально змінилося. Раніше я часто пропускала Служби Божі, а коли ходила, то стояла

і не знала, що я там роблю. Сповідалася раз в рік, а тепер щомісяця і відбуваю дев'ятницю за здоров'я своєї бабці. Колись моє життя було без змісту і в депресіях, а в спільноті я знайшла справжніх нефальшивих друзів, яких ніколи ще не мала.

Коли на мене зійшов Святий Дух, то мене почало трясти. Я відчула тепло і дістала дар мов. Зараз співаю в групі прослави на молодіжному вечернику. Відчуваю велику підтримку спільноти і радію життям в Христі Ісусі. Я щаслива!

49

ХРИСТИНА КАЛАГУРКА

24 роки

На курс «Руах» я прийшла із своєю подругою Мар'яною Паньків. Ми з нею вчилися в Університеті, а зараз я закінчую аспірантуру. Враження після кожної зустрічі мене переповнювали. Приходила додому, а вже хотілось наступних зустрічей. Так тривало більше двох місяців. Я зауважила, що зі мною відбуваються зміни – стаю стриманішою і частіше обіймаю свою сестричку. «Руах» став невід'ємною частиною мого життя і зробив його світлішим.

Вночі перед поїздкою на реколекції я бачила страшний сон. Злий дух намагався мене налякати, очевидно, аби я відмовилася. Однак я не злякалась. Мій Господь завжди зі мною. Якимсь серед ночі в березні я почула голос, що повинна молитися, бо молитва мене врятує. Перше грудня 2012 року ніколи не забуду, та й вечір, коли була молитва про наповнення Святим Духом. Після перших слів молитви я вже лежала на землі. Було таке відчуття, що крізь мене щось пройшло. Мої очі були закриті, а серце відкритим. Я чула слова молитви, які наді мною промовляли. На моєму обличчі була посмішка, а всередині відбувалось щось чудове. Такого я ніколи не відчувала. Те, що я пережила, тепер називаю чудом.

Після повернення додому я про все розповіла своїй сестрі, яка лежала в ліжку і скаржилася на біль у спині. У неї піднялася температура. Згадавши все, що було на реколекціях, я клякнула біля її ліжка і почала молитись. Десь через 30 хвилин сестра зауважила, що їй вже краще. За два тижні після молитви Галина ні разу не поскаржилася на біль, який так дошкуляв їй у неділю.

«Руах» в моєму житті – це сонечко, яке вже впродовж кількох місяців світить між хмар буденності. Курс ґрунтовно доповнив мої знання про релігію, особливо про Святого Духа. Сьогодні я більше посміхаюся, стала стриманішою, а також мені стало легше вибачати іншим. Я люблю Ісуса, а коли з Ним розмовляю і молюся, то посміхаюся, бо відчуваю щось дивовижне.

50

ОРИСЯ ФІТЬО

15 років

Для мене Господь тепер щось більше, ніж образ на іконі, бо Він є Любов, Світло, Істина. Господь як вітер, Ти Його не бачиш, але відчуваєш! Божа любов – це та любов, яку нічим не виміряєш і ні з чим не зрівняєш – вона ідеальна!

МОЛИТВА

Господи Боже наш, Отче істинного світла, що прикрасив день небесним світлом і ніч освітив ясними зорями, що приготував спокій майбутнього віку для тих, що люблять Тебе і прагнуть життя вічного!

Просвіти й наші серця невгасаючим світлом для правдивого розуміння. Збережи наше життя без спотикання, даючи нам шляхетно ходити і славити пречесне й величне ім'я Твоє, Отця, і Сина, і Святого Духа, нині і повсякчас, і навіки вічні. Амінь.

ВИСЛОВИ ПАПИ ФРАНЦИСКА

Я хочу подякувати усім Рухам, Товариствам, Спільнотам і Церковним групам. Ви є даром і скарбом для Церкви! Ось ким ви є! Завжди несіть з собою силу Євангелія! Не бійтеся! Завжди радійте сопричастям в Церкві і плекайте його! Нехай Воскреслий Господь завжди буде з вами, а Богородиця захищає вас!

Не будьте християнами «на півставки», у певні моменти, у певних умовах, у певних виборах, – будьте християнами завжди! Істина Христова, що Святий Дух навчає нас і дає нам, завжди і всюди включає наше щоденне життя. Все частіше взиваймо до Нього, щоб провадив нас на шляху Христових учнів.

У сучасному світі більше мучеників, ніж це було у перших віках християнства. Звіщення Євангелія завжди супроводжує мучеництво й страждання. Мучеництво не є поразкою – це найвища форма свідчення. Часто переслідування християн не мають релігійної основи, але політичну чи суспільну. Закликаю щоденно молитись за переслідуваних та страждаючих за віру.

Ми завжди трохи боїмося новизни, тому що відчуваємо себе впевненіше, якщо тримаємо все під контролем, якщо це ми будуємо, плануємо, проектуємо наше життя згідно з нашими схемами, переконаннями, смаками. Те ж саме відбувається у наших відносинах з Богом. Найчастіше ми слідуємо за Ним, приймаємо Його, але до певного пункту.

Нам важко повністю довіритися Йому, дозволяючи Святому Духу надихати, спрямовувати наше життя, у всіх наших рішеннях; ми боїмося, що Бог змусить нас йти новими шляхами, вийти з нашого найчастіше обмеженого, закритого, егоїстичного горизонту, щоб відкритися до Його обріїв. Але у всій історії спасіння, коли Бог виявляє себе, Він несе з Собою новизну: Бог завжди несе новизну! Він змінює нас і просить повністю довіритися Йому.

Святий Дух, здавалося б, створює безлад у Церкві, тому що приносить різноманіття харизм, дарів; але все це, навпаки, під Його дією, є величезним багатством, тому що Дух Святий є Духом єдності, яка не означає однаковості, але повертає всіх до узгодженості. Згоду в Церкві народжує Святий Дух.

Якщо віддаємося керівництву Духа, то багатство, різноманітність, відмінність ніколи не стають причиною конфлікту, тому що Він спонукає нас жити різноманітністю в спілкуванні Церкви. Спільний шлях в Церкві, під проводом пастирів, які володіють особливою харизмою і місією, є знаком дії Святого Духа. Церковність є головною рисою для кожного християнина, для кожного руху. Саме Церква несе нам Христа і несе нас до Христа.

І сьогодні, як під час свого зародження, разом з Марією Церква закликає: Прийди, Духу Святий, наповни серця Твоїх вірних і запали в них вогонь Твоєї любові! Амінь.

СТЕПЕННА ПІСНЯ ВОСЬМИ ГОЛОСІВ З УТРЕНІ

Святому Духові честь і слава, що належить Отцеві разом із Сином; тому й оспівуємо Трійці єдину силу.

Святому Духові належить царювати, освячувати й порушувати створіння, бо Він – Бог одноістотний з Отцем і Словом.

Святому Духові належить усяка подяка. Він бо разом з Отцем і Сином сяє; в Ньому все живе й рухається.

Кожна душа живиться Святим Духом і чистотою пишається, і таїнственно просвітлюється єдністю Святої Трійці.

Святим Духом утримується все: видиме і невидиме; бо Він самовладний і дійсно один із Трійці.

Причина всякого спасіння належить Святому Духові. Коли Він на когось по заслuzі дихне, то негайно піднесе його від земного, окрилить, зростить і направить вгору.

Джерело божественних скарбів у Святого Духа, бо від Нього премудрість, розум і острах. Йому хвала і слава, шана і влада.

Святий Дух оживляє все. Він Світло від Світла, великий Бог; з Отцем співаємо Йому та зі Словом.

ПОБАЖАННЯ

Крокуй спокійно крізь гамір і метушню, пам'ятаючи, що тільки в тиші є мир і спокій. Будь в добрих стосунках з людьми, не зраджуючи себе, наскільки це можливо. Висловлюй свою думку спокійно і ясно, а також прислухайся до інших і роби з цього висновки.

Порівнюючи себе з іншими, можеш зневіритися або зазнатися, бо завжди знайдуться кращі або гірші від тебе. Радій своїми успіхами, від поразок не падай у відчай, бо все так не буде. Щиро виконуй свою працю, якою б скромною вона не була – це велика розрада на цій долині сліз.

Будь обережним у своїх починаннях, бо світ підступний. Але це не перешкода для здобуття чеснот. Все ж таки багато людей прагнуть високих ідеалів і всюди є місце для жертовності. Будь щирим і відвертим, палай любов'ю, бо тільки вона у світі байдужості і розчарування веде до вічності.

Приймай спокійно все, що несуть з собою літа і не жалій за юністю. Гартуй свого духа, щоб встояти у тяжку годину. Не муч себе непотрібними уявами, бо часто страх є наслідком втоми й самоти.

Плекаючи залізну дисципліну, вмій одночасно бути лагідним до себе. Пам'ятай, що ти – дитя вселенної і так само, як зірки й дерева, маєш право бути тут. Розумієш це, чи ні – повір, що світ є таким, яким повинен бути.

Живи у мирі з Богом і не сумнівайся в Його існуванні. Не дивлячись ні на що, серед людської суєти і хаосу життя, збережи спокій душі. Попри всю облуду, непосильну працю і зрадливі мрії, цей світ – усе ще є прекрасний. Пам'ятай про це і намагайся бути щасливим!

Цей текст з 1692 року, знайдено у м. Балтимор (Англія).

Релігійне видання

о. Ігор Цар

МОЛОДЬ І ЖИВА ПАРАФІЯ

Набір *Мирослава Янкович*

Редактор *Олесь Герасим*

Коректор *Розалія Рибчанська*

Комп'ютерний макет і обкладинка *Ростислав Рибчанський*

Друк ТзОВ “Дизайн-студія “Папуга”
м.Львів, вул. Любінська, 92
тел. 297-00-78

*Книгу можна придбати в крамниці «Назарет»
біля храму святих Володимира і Ольги*

Тел.: 097 220 78 30